

A person wearing a long, flowing yellow robe is walking away from the viewer on a dirt path. The path leads towards a bright, glowing light source in the distance, creating a hazy, atmospheric effect. The surrounding landscape is filled with green and brown vegetation, suggesting a natural, outdoor setting. The overall mood is contemplative and spiritual.

Pe urmele pașilor Lui

Săptămână de rugăciune pentru tineret
1-10 martie 2024

**VIAȚA LUI ISUS
ȘI RELEVANȚA EI
PENTRU NOI, ASTĂZI**
Ciclu de prelegeri

Săptămâna de rugăciune
pentru tineret,
1-10 martie 2024

realizat de

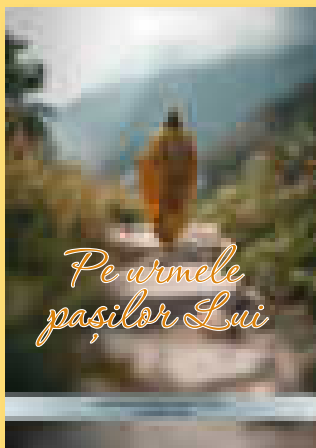
Departamentul de Tineret
al Uniunii Române a
Advențiștilor de Ziua a Șaptea
- Mișcarea de Reformă

Colectivul de redacție:

Iosif Siko, Ghiță Ulici, Sandu Toma,
Daniela Picu, Florin Dărămuș
Colaborator de ediție: Cristian Paulescu

Tehnoredactare: Daniela Picu

Imagini: www.123rf.com

Editura Păzitorul Adevărului

Str. Morii, Nr. 27
505200, Făgăraș - Jud. Brașov
Tel. 0268 213714
e-mail: info@farulsperantei.ro
www.farulsperantei.ro

ISSN 1223-8872

Cuprins:

1. „Dumnezeu cu noi” — Conferința Moldova
2. „Cine ești?” — Conferința Muntenia
3. „Confruntarea cu ispitorul” — Conferința Oltenia
4. „Dumnezeu cu noi” — Conferința Banat
5. „Umiliința - pasul către măreție” — Conferința Ardealul de Sud
6. Răni care vindecă — Uniunea AZSMR
7. „Urmându-L pe El
în Sanctuar și acasă” — Conferința Ardealul de Nord

O nouă săptămână de rugăciune destinată tinerilor solicită într-adevăr consacrarea unui timp semnificativ pentru studiu, rugăciune, părtășie... Nu cumva este prea mult? Nu cumva va fi prea greu? Majoritatea tinerilor sunt mult prea ocupați... Este adevărat: mult prea ocupați, dar la fel de adevărat este că există mult prea multe pericole, mult prea multe capcane, multe tentații, multe alternative și provocări de alegeri - astfel că nu ne putem permite să stăm nepăsători. Într-o lume în care nimic nu mai este cum era, într-un timp în care chiar și cel credincios se clatină, numai o cunoaștere amănunțită a cuvântului lui Dumnezeu și o dorință sinceră de a-i da ascultare, ne pot plasa pe un teren sigur.

„Studiați viața și caracterul lui Hristos și căutați să imitați exemplul Său.” (*Review and Herald*, 16 februarie 1894)

Vă sugerăm ca în mod special Sabatul din **9 martie 2024** să fie o zi deosebită de consacrare, de rugăciune și post (pentru cei care pot face lucrul acesta), momente în care să medităm mai mult la viața Domnului Hristos, pentru a ști cum să ne comportăm noi înșine pe drumul vieții. **Duminică, 10 martie 2024**, după citirea ultimei prelegeri, se va strânge un dar special, care va fi folosit pentru diferitele proiecte misionare în care tinerii din Uniunea Română sunt și vor fi implicați.

Fie ca Dumnezeu să sensibilizeze inimile noastre pe parcursul acestei săptămâni de rugăciune, cu impresii puternice și stabile, determinându-ne să luăm decizii importante și să nutrim dorințe arzătoare de a fi asemenea Celui ce ne-a iubit și ne-a răscumpărat.

Editorii

Prelegerile au fost realizate de tineri din fiecare dintre cele șase Conferințe care compun Uniunea Română a Advențiștilor de Ziua a Șaptea - Mișcarea de Reformă, în colaborare cu Departamentul de Tineret al Uniunii.

Pe urmele pașilor Lui

Daniela Picu

Cea mai frumoasă și totodată cea mai eficientă lecție pe care poate să ne-o predea cineva este propriul său exemplu. Indiferent de vârstă, oamenii învață mult mai bine prin intermediul demonstrațiilor, iar exemplificările reprezintă cei mai vizibili pași cu ajutorul cărora cineva se poate orienta în viață.

Scopul venirii Domnului Hristos în lumea noastră a fost acela de a reprezenta caracterul Tatălui, al Celui care ne-a creat și ne iubește. Imaginea deformată și ideile greșite pe care oamenii și le formaseră cu privire la Dumnezeu, necesitau rectificare. Glasul de la Sinai, puternic, impunător, înfricoșător, nu a produs decât impresii de moment asupra ascultătorilor, iar teama transmisă cu acea ocazie s-a transformat curând în necredință și dezamăgire. Cuvintele rostite de pe munte reflectau o imagine clară a Tatălui Ceresc, legea fiind o transcriere fidelă a caracterului Său, dar ele au fost percepute doar ca niște amenințări, ca niște porunci severe care TREBUIE ascultate sub teama pedepsei cu moartea.

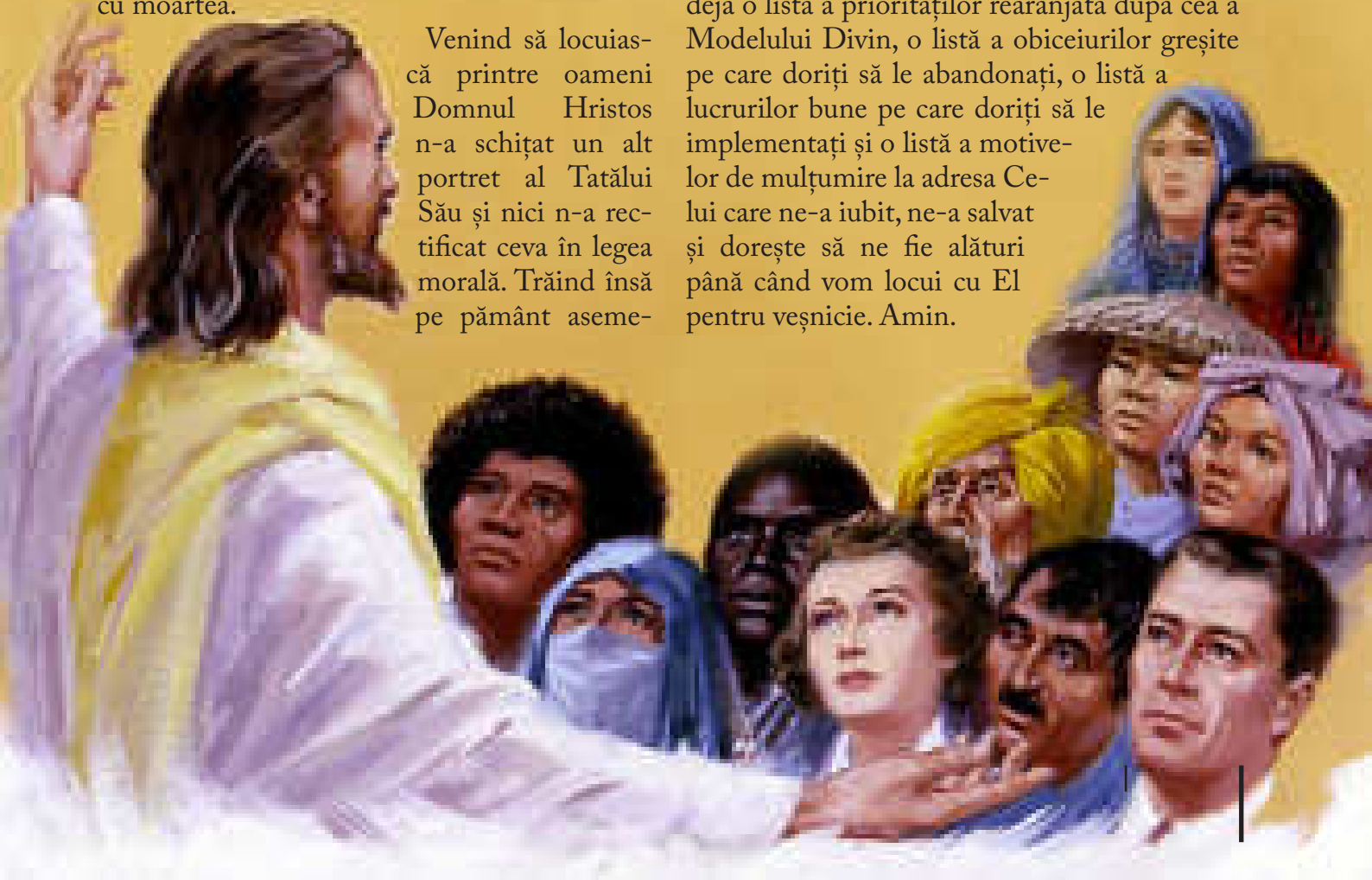
Venind să locuiască printre oameni Domnul Hristos n-a schițat un alt portret al Tatălui Său și nici n-a rectificat ceva în legea morală. Trăind însă pe pământ aseme-

nea unui om, simțind cu semenii Săi și punându-Se în slujba lor, învățându-i să iubească și să asculte, El a demonstrat că ascultarea de lege înseamnă de fapt dragoste, dragoste curată, neprefăcută, față de Dumnezeu și față de aproapele.

Ciclul de prelegeri care a fost pregătit pentru această săptămână de rugăciune pentru tineri, ne aduce în prim plan viața Domnului Hristos, prin expuneri ale unora dintre faptele trăite de El pe acest pământ, subliniind faptul că exemplul acesta ne poate fi de un real folos chiar și generației noastre, cei care trăim la mai bine de 2000 de ani de timpul vieții pământești a lui Hristos.

Suntem invitați să studiem exemplul Său, nu doar ca pe o poveste frumoasă, ci ca pe un model de viață, ca pe un set de principii călăuzitoare, alegând să trăim ca El, să vorbim ca El, să umblăm cum a umblat El, să iubim cum a iubit Isus și să ajutăm cum a ajutat Isus.

Dorim ca la finalul acestei săptămâni să aveți deja o listă a priorităților rearanjată după cea a Modelului Divin, o listă a obiceiurilor greșite pe care doriți să le abandonați, o listă a lucrurilor bune pe care doriți să le implementați și o listă a motivelor de mulțumire la adresa Celui care ne-a iubit, ne-a salvat și dorește să ne fie alături până când vom locui cu El pentru veșnicie. Amin.

Dumnezeu cu noi

Andreea Murărașu – Conferința Moldova

Motto: „Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu și-I vor pune numele Emanuel”, care, tâlmăcit, înseamnă: „Dumnezeu este cu noi”. (Matei 1:23)

Cât de des medităm la lucrarea Domnului Isus? Sacrificiul Său suprem pentru omenire este motorul creștinătății. Într-o iesle umilă apare Cel ce ne va salva și ne va fi un exemplu prin însăși viața Sa. Dumnezeu este cu noi, a fost și va fi în continuare dacă Îl acceptăm să intre pe ușa inimii noastre. Zidul de despărțire dintre noi și Dumnezeu a fost spart și depinde doar de noi să găsim acea porțiță care ne va duce către El. Prima parte a vieții Domnului Isus pe pământ este marcantă și pune bazele lucrării Sale mai departe. Chiar dacă în Scriptură nu se alocă o parte cuprinzătoare a acestei perioade, ea este importantă și rămâne un stâlp de

aducere aminte pentru noi, pentru familiile noastre în vederea educației timpurii și a necesității acesteia.

Venirea în lume

„Când contemplăm întruparea lui Hristos pentru omenire, rămânem uluiți în fața unui mister de neînțeles, pe care mintea omenească nu îl poate pătrunde. Cu cât cugetăm mai mult, cu atât ni se pare mai uimitor. Cât de mare este contrastul dintre divinitatea lui Hristos și pruncul neajutorat din ieslea din Betleem! Cum am putea măsura distanța dintre Dumnezeu cel Atotputernic și un prunc neajutorat? Cu toate acestea, Creatorul lumilor, Acela în care locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii, S-a făcut cunoscut printr-un prunc neajutorat în iesle. Cu mult mai presus decât oricare dintre în-

geri, egal cu Tatăl în ce privește demnitatea și slava și totuși să poarte veșmântul umanității! Divinitatea și umanitatea s-au îmbinat în mod tainic, iar omul și Dumnezeu au devenit una. În această unitate găsim speranță pentru neamul nostru decăzut.”¹

Venirea Domnului Isus în acest loc plin de păcat și întuneric, pentru a salva omul căzut, reflectă iubirea profundă și adevărată pe care o are pentru creația Sa, dar și caracterul Său minunat. Vestea întrupării Sale a uimit familia care urma să fie întemeiată. Iosif și Maria au realizat că se aflau implicați în planul pe care Dumnezeu îl avea pentru salvarea omenirii. „Iar nașterea lui Isus Hristos a fost așa: Maria, mama Lui, era logodită cu Iosif; și, înainte ca să locuiască ei împreună, ea s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt. Iosif, bărbatul ei,

era un om neprihănit și nu voia s-o facă de rușine înaintea lumii, de aceea și-a pus de gând s-o lase pe ascuns. Dar, pe când se gândea el la aceste lucruri, i s-a arătat în vis un înger al Domnului și i-a zis: „Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevastă-ta, căci ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt. Ea va naște un Fiu și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.” (Matei 1:18-21).

Contextul nașterii lui Hristos a fost creionat de o mare decădere morală în rândul poporului iudeu. Satan știa că se apropie venirea Sa și a lucrat din răpuzterii pentru a îndepărta poporul de Dumnezeu. Caracterul lor era impregnat de mândrie; preoții căzuseră în abisul fățarniciei și s-au îndepărtat foarte mult de cuvântul lui Dumnezeu, lucru ce s-a văzut la nașterea Domnului Isus când nu au știut că a sosit vremea. „Îngeri din cer priveau cu uimire indiferența poporului, cum și neștiința lor cu privire la venirea Prințului vieții. În templul, care era sfințit prin jertfele aduse zilnic, care simbolizau venirea și moartea Sa, nu se făcea nici o pregătire, pentru a zice bun-venit Mântuitorului lumii.”²

Încrederea de sine pe care și-au format-o preoții și accentul pus pe lucrurile exterioare, fala, îndreptarea către un formalism religios, au condus poporul într-o orbire spirituală de nedescris. Iudeii s-au îndepărtat de adevărata credință instaurată de Dumnezeu și erau conduși acum de Satan pe un drum prăpăstios. Spre uimirea tuturor venirea pe lume a Mântuitorului a fost așteptată și cunoscută de categorii de persoane nerecunoscute de poporul iudeu. „Strălucirea cetelor cerești a luminat întreaga împrejurime.

În timp ce păstorii erau plini de spaimă, îngerul Domnului li s-a arătat și le-a liniștit teama, zicându-le: ‘Nu vă temeți căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi S-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul. Iată semnul, după care-L veți cunoaște: veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle’. Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu și zicând: ‘Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui’.” (Luca 2:10-14).³

„După ce S-a născut Isus în Betleemul din Iudea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit niște magi din Răsărit la Ierusalim, și au întrebat: ‘Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor? Fiindcă I-am văzut steaua în Răsărit, și am venit să

ne închinăm Lui’.” (Matei 2:1, 2). Acești bărbați nu erau iudei, dar ei așteptau pe Mesia cel făgăduit. Ei au cercetat în profeții; și au știut că timpul s-a apropiat, când Isus avea să vină, și ei vegheau cu îngrijire ca să vadă un semn al acestui mare eveniment, pentru ca să fie printre cei dintâi, care să salute și să se închine noului Împărat ceresc de curând născut.”⁴

Un plan măreț, dar neapreciat de poporul ales al lui Dumnezeu. Cu toată lumina primită, iudeii nu au știut vremea și nu s-au pregătit pentru acest eveniment important pentru salvarea omului și restaurarea legăturii cu Dumnezeu.

Viața în familia unui tâmplar

Viața în această lume a Domnului Isus a fost marcată de simplitate, modestie, lepădare de Sine. Un exemplu absolut pentru noi. Iosif și Maria I-au oferit o educație potrivită și au ajutat la formarea unui caracter bun,

fiind amabil, jertfitor, empatic. Blândețea Sa, spiritul Său liniștit, plin de pace au atras admirația oamenilor din jurul Său. „Mântuitorul Și-a petrecut copilăria și tinerețea Sa în Nazaretul cel sărman și puțin prețuit. Orice loc s-ar fi putut considera fericit, dacă Isus ar fi petrecut în el măcar un an; chiar și curțile domnești s-ar fi simțit fericite și onorate prin prezența unui asemenea oaspete, dar El a trecut totuși pe lângă locuințele bogate, pe lângă palatele regilor, spre a-Și alege ca loc de locuit un sat modest de munte.”⁵

„Nicio viață de prisosință și de trândăvie nu a fost partea lui Isus. Părinții Săi erau săraci și întreținerea lor depindea de munca lor zilnică. În felul acesta Isus a fost deprins cu sărăcia, cu tăgăduirea de sine și cu lipsurile. Dar tocmai această experiență s-a dovedit ca un scut în anii de mai târziu. Fiind deprins cu sânguință și cu viață retrasă, El închidea ușa multor ispite și stătea departe de orice societate, a cărei influență era stricăcioasă. Astfel El a dezvoltat un adevărat caracter nobil în mijlocul unor influențe tocmai con-

trarii. Nici câștigul, nici plăcerile, nici lauda și nici muștrările nu-L puteau determina să comită o nedreptate. El avea înțelepciunea, de a deosebi răul de bine și tărie de a rezista ispitei.”⁶

„În viața Sa pământească, Domnul Hristos a fost un exemplu pentru întreaga familie omenască; El era ascultător și de folos în căminul Său. El a învățat meseria de tâmplar și a lucrat cu propriile Sale mâini în micul atelier din Nazaret. Biblia spune despre Isus: „Și pruncul creștea și se întărea; era plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste El.” Mentea și trupul se dezvoltau în timp ce El lucra în copilărie și tinerețe. El nu-Și folosea puterile fizice în mod nechibzuit, ci le exersa în așa fel, încât să le păstreze într-o bună stare de sănătate, ca să poată face cea mai bună lucrare în orice domeniu. El nu voia să fie nedesăvârșit, nici măcar în mănuirea uneltelor. El a fost tot atât de desăvârșit ca lucrător pe cât era de desăvârșit în caracter. Prin cuvânt și propriul Său exemplu, Domnul Hristos a acordat atenția cuvenită și a onorat lucrul folositor.”⁷

„În copilărie, Isus a făcut lucrările unui copil ascultător. El a vorbit și a acționat cu înțelepciunea unui copil și nu a unui bărbat, cinstindu-și părinții, împlinind dorințele lor, ajutându-i potrivit cu capacitatea unui copil. Dar la fiecare etapă a dezvoltării Sale, era desăvârșit, cu grația simplă și naturală a unei vieți fără păcat. Cartea Sfântă spune despre copilăria Lui: “Iar Pruncul creștea și se întărea; era plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste El.” Iar despre tinerețea Lui este consemnat: „și Isus creștea în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.” (Luca 2:40, 52)⁸

Fundamentul vieții creștine

Perioada cea mai importantă care pune bazele unui caracter corespunzător ia naștere odată cu noi. Influențele pe care le avem de când ne naștem ne ajută să ne formăm ca adulți. Cu toate că această etapă a primilor ani de viață nu este atât de mediatizată și nu se pune accent pe ea este, de fapt, cea mai valoroasă pentru noi. În viața Domnului Isus se observă acest lucru, întrucât educația care i-a fost dată de mic copil L-a ajutat să își clădească un caracter creștin autentic. Acordăm noi importanța cuvenită copiilor noștri? Sădăm în ei trăsături morale și îi ajutăm să devină buni creștini? Sunt întrebări la care ar trebui să meditam profund. Reflectând la viața Mântuitorului realizăm că un fundament bun, o temelie rezistentă va ajuta la construirea unui caracter la fel de puternic.

Dezvoltarea treptată a plantei din sămânță este o parabolă pentru educația copilului. Este „întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic.” (Marcu 4:28). Cel care a spus această parabolă a creat sămânța

cea mărunță, i-a dat proprietățile vitale și a hotărât legile care îi guvernează creșterea. Iar adevărurile predate prin parabolă au fost făcute să lucreze în mod real în viața Sa. El, Maiestatea cerului, Împăratul slavei, a devenit un prunc în Betleem și a fost pentru un timp un nou-născut neajutorat, în grija mamei Sale. În copilărie, El a vorbit și S-a purtat ca un copil, cinstindu-și părinții și împlinindu-le dorințele, fiind de ajutor în diferite moduri. Însă de la prima rază de conștiință de sine, El a crescut neîncetat în har și în cunoașterea adevărului. Părinții și învățătorii ar trebui să aibă ca scop cultivarea în așa fel a tendințelor tinerilor, încât aceștia să poată reprezenta în fiecare stadiu al vieții frumusețea potrivită acelei perioade, dezvoltându-se natural, asemenea plantelor din grădină. Cei mici ar trebui să fie învățați în simplitatea firească a copilăriei. Ar trebui să fie educați să fie mulțumiți cu îndatoririle mici, folositoare și cu plăcerile și experiențele normale pentru anii lor. Copilăria corespunde firului verde din parabolă și firul de iarbă are o frumusețe specifică. Copiii nu ar trebui să fie forțați să se maturizeze de timpuriu; în schimb, ar trebui să păstreze cât mai mult posibil prospețimea și farmecul primilor lor ani. Cu cât este mai liniștită și simplă viața copilului, cu cât este mai săracă în ce privește entuziasmul artificial și cu cât se armonizează mai mult cu natura, cu atât este mai favorabilă dobândirii unei vigori fizice și mintale și a tăriei spirituale.”⁹

„Mulți își neglijează datoria în timpul primilor ani din viața copiilor lor, gândind că, după ce vor mai crește, vor fi atenți să țină

în frâu răul și să-i educe în mod corect. Dar de fapt timpul când ar trebui să facă acest lucru este tocmai atunci când copiii sunt doar prunci în brațele lor. Nu este corect ca părinții să-și alinte copiii și să le satisfacă toate dorințele, dar nu este corect nici să abuzeze de ei. O cale de acțiune fermă, hotărâtă și cinstită va da cele mai bune rezultate.”¹⁰

În această perioadă timpurie se clădește un caracter creștin autentic, un caracter care va rezista influenței celui rău. Cu cât amănăm educarea copiilor noștri și le subestimăm capacitatea, cu atât ne va fi mai greu să le îndreptăm pașii pe drumul potrivit. Luptele pe care le avem de dus în această lume și pregătirea pe care o avem de făcut nu sunt ușoare și avem nevoie de tărie spirituală și de o temelie statornică, menită să reziste oricăror furtuni care ar apărea pe cale.

„Mame, aveți grijă să-i disciplinați cum se cuvine pe copiii voștri în timpul primilor trei ani ai vieții lor. Nu le îngăduiți să-și formeze propriile lor dorințe și poftă. Mama trebuie să fie mintea copilului ei. Primii trei ani constituie timpul în care poți îndoii rămurilele micuțe. Mamele trebuie să înțeleagă importanța legată de această perioadă. Atunci e timpul când se pune temelie. Dacă aceste prime lecții au fost defectuoase, cum foarte adesea sunt, de dragul lui Hristos, de dragul viitorului copiilor voștri și al binelui lor veșnic, căutați să reparați răul pe care l-ați făcut. Dacă ați așteptat până ce copiii voștri au împlinit trei ani ca să începeți să-i învățați stăpânirea de sine și ascultarea, străduiți-vă s-o faceți acum, chiar dacă va fi mult mai greu.”¹¹

Concluzie

Venirea Domnului Hristos pe lume și prima parte a vieții Sale aduc un bagaj de trăiri, sfaturi, exemple prețioase. Sacrificiul Său suprem și viața Sa plină de jertfire de Sine trebuie să ne motiveze să călcăm pe urmele Sale. Dumnezeu ne dăruiește îndemnuri pe care să le aplicăm în viețile noastre, în familiile noastre și mai ales pentru copiii noștri. Fundamentul pe care îl formăm îi va ajuta sau îi va împiedica în lupta pe care o au de dus zilnic cu firea pământescă și cu ispitele celui rău. Chiar dacă este o perioadă scurtă, aceasta este esențială în dezvoltarea noastră. Ceea ce a învățat de mic copil, Domnul Isus a pus în practică toată viața Sa pe acest pământ. Trăsăturile formate în copilărie se dezvoltă pe parcursul vieții și sunt definitorii în relația noastră cu Dumnezeu. Un spirit blând, împăciuitor, iertător, empatic formează arma noastră împotriva vrăjmașului.

„Prin gândurile și simțămintele nutrite în primii ani, fiecare tânăr își hotărăște istoria propriei vieți. Obiceiurile de corectitudine, bărbăție și puritate formate în tânăr vor deveni o parte a caracterului și, de obicei, vor marca drumul persoanei prin viață. Tinerii pot deveni vicioși sau virtuoși, după cum aleg. Ei pot fi renumiți pentru fapte cinstită și nobile, dar la fel de bine pot fi renumiți pentru crime mari și răutate.”¹²

Referințe

¹Adevărul despre îngeri, p. 154; ²Viața lui Isus, p. 4; ³Viața lui Isus, p. 16; ⁴Viața lui Isus, p. 16; ⁵Viața lui Isus, p. 23; ⁶Viața lui Isus, p. 25; ⁷Viața lui Isus, p. 507; ⁸Îndrumarea copilului, p. 204; ⁹Educație, pp. 106, 107; ¹⁰Îndrumarea copilului, p. 194; ¹¹Îndrumarea copilului, p. 194; ¹²Îndrumarea copilului, 196.

Cine ești?

Alexia Mocanu – Conferința Muntenia

„Cine ești, Doamne?’, am răspuns eu. Și Domnul a zis: ‘Eu sunt Isus din Nazaret, pe care-L prigonești.’ (Fapte 26:15)

„Cine ești Tu?’, I-au zis ei. Isus le-a răspuns: „Ceea ce de la început vă spun că Sunt.” (Ioan 8:25)

„Veniți de prânziți”, le-a zis Isus. Și niciunul din ucenici nu cuteza să-L întrebe: „Cine ești?’, căci știau că este Domnul.” (Ioan 21:12).

Fiul Omului

„Apoi i-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că, de acum încolo, veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul Omului.” (Ioan 1:51)

Știai că expresia „Fiul Omului” este folosită de 82 de ori în evanghelii? Acesta era modul preferat pe care L-a folosit Domnul Isus când făcea referire la Sine, pentru a atrage atenția la profetia din Daniel 7:13 („M-am uitat în timpul vedeni-

ilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului, a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui.”)

Isus a fost Fiul Omului. S-a născut ca și noi, a trăit ca și noi, a fost ispitit ca și noi, și a murit pentru noi. Și prin tot ceea ce făcea urmărea să Îl proslăvească pe Tatăl. Evanghelia după Ioan descoperă relația specială dintre Isus-Fiul, și Dumnezeu-Tatăl. În capitolul 12 vedem cum Isus spune „Tată, proslăvește Numele Tău”. Glasul ca de tunet al lui Dumnezeu se aude revelând că Numele Lui a fost și va continua să fie proslăvit. Mai mult, Isus Se adresează poporului spunându-i că acest glas s-a auzit pentru a le face cunoscut faptul că atunci are loc judecata lumii, că stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Misiunea plină de dragoste a lui Isus urma să fie revelată după ce El urma să se fi înălțat la cer, „voi atrage la Mine pe toți oamenii”.

Domnul Isus a vorbit clar despre misiunea Lui. Prin privirea plină de blândețe, faptele bune și curate, minunile inimaginabile, El a arătat lumii întregi că Fiul Omului este Fiu de Dumnezeu.

Cunoașterea de sine și misiunea ta

„Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8:12). După obiceiul evreilor, orice mărturie avea valabilitate dacă era susținută de două persoane. Astfel că, în ochii lor, mărturia lui Isus nu era adevărată. Și totuși, Domnul Isus subliniază că „Eu știu de unde am venit și unde Mă duc, dar voi nu știți nici de unde vin, nici unde Mă duc” (Ioan 8:14 u.p.). Pentru ca să ne putem duce la îndeplinire misiunea noastră avem nevoie să înțelegem de unde venim și unde ne ducem. Cum vom face aceasta?

Ei bine, avem pe Cineva care ne cunoaște, care ne-a creat după chipul și asemănarea Lui. Mai mult, „mai înainte ca să te fi întocmit în pânțele mamei tale te cunoșteam și mai înainte ca să fi ieșit tu din pânțele ei Eu te puseseam deoparte și te făcusem pro-roc al neamurilor” (Ieremia 1:5). Misiunea ne poate fi revelată doar de Acela care ne-a creat. Haideți să privim la activitatea Domnului Isus înainte de începerea lucrării Sale pe acest pământ.

„Timp de treizeci de ani, pe care Salvatorul lumii i-a petrecut la munte, El a umblat adesea pe potecile înguste, care duceau la câmpiile întinse. Ochiul Său priveau cu admirație minunile mărețe ale naturii. Florile frumoase, arborii cei înalți, stâncile prăpăstioase și munții falnici, totul avea atracție pentru El. Cu adorație și bucurie privea El măreția firmamentului. El a admirat aurora dimineții, po-doaba serii și maiestatea sărbătorească a nopții. El era răpit de auzul cântăreților fericiți ai pădurii, cum ei proclamau laudă Creatorului, și adesea El își unea glasul Său cu al lor în cântări de laudă. El își aduna felurite cunoștințe din cartea cea măreață a naturii”.¹

Știind că aducerea la îndeplinire a misiunii Sale presupunea o neîntreruptă relație cu Tatăl, Isus și-a îndreptat privirea către natura minunată care reprezenta lucrarea Creatorului. Luându-ne timp să medităm la măreția brazilor falnici și la unicitatea micuțelor insecte, mintea este deschisă către a se preda complet lucrării lui Dumnezeu. Cu toții avem frici și întrebări despre scopul nostru pe acest pământ și cum am putea să ducem un trai mai frumos și drept. Totuși, să ne aducem aminte cuvintele Domnului Isus pentru ucenicii Săi: „Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii: ei nu torc, nici nu țes, totuși vă spun că nici Solomon, în toată slava lui, n-a

fost îmbrăcat ca unul din ei. [...] Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Luca 12:27, 31).

Sunt copilul lui Dumnezeu

Atunci când un copil vine pe lume, părinții lui îi dăruiesc un nume pe care l-au ales cu grijă, care reprezintă începutul vieții celui mic. Pentru omul creștin, botezul este actul fizic în urma căruia este făcut cunoscut în fața martorilor văzuți și nevăzuți că de atunci înainte, mai mult decât în trecut, el se va afla într-un război continuu contra forțelor răului.

„Hristos nu a venit ca să-și mărturisească propriile Sale păcate, dar El a fost socotit vinovat ca reprezentant al păcătosului. Omul a călcat legea lui Dumnezeu, Hristos avea să împlinească orice obligație a acestei legi și astfel să dea un exemplu de o desăvârșită ascultare. „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule.” Hristos a onorat actul botezului, supunându-Se Însuși acestui rit. Prin acest act El S-a identificat cu poporul Său, ca reprezentant și cap al său. Ca reprezentant al lor, El ia păcatele lor asupra Sa, punându-se pe aceeași treaptă cu călcătorii de lege și face Însuși, ceea ce i se cere unui păcătos să facă. Viața Sa plină de suferințe după botezul Său și suportarea lor cu răbdare, dă păcătoșilor pocăiți un exemplu despre ceea ce ei înșiși trebuiau să suporte cu răbdare ca urmare a păcatelor lor”.²

Satan este vânătorul care caută activ să piardă pe orice copil al lui Dumnezeu. Prin actul botezului, păcătosul pocăit se declară luptător împotriva răului, iar Satan devine și mai înverșunat în dorința de a-l câștiga de partea lui. Astfel că, va trimite asupra lui ispite grele, bazate pe slăbiciunile cele mai ascunse. Păcatele anterioare, deși iertate și răscumpărate, pot fi folosite de către Satan pentru a aminti credinciosului de neputința lui. Și totuși, cum putem observa mai bine iubirea lui Dumnezeu față de noi dacă nu prin ajutorul pe care ni-l oferă în lupta cu cel rău?

„După ce Isus a ieșit din apă, după botezul Său, El S-a plecat în rugăciune pe malul Iordanului. O perioadă nouă și însemnată începea acum pentru El. Anii Săi de liniște și de pace se sfârșiseră. În decursul anilor Săi de muncă sânguitoare de până aci, El a fost fericit, și prin împlinirea datoriilor Sale de Fiu, El a dat un exemplu strălucit pentru generațiile viitoare, atât în copilărie, în tinerețe cât și la vârsta de bărbat. Dar acum El era gata să înceapă o muncă nouă și grea. Osteneli, ispite, suferințe grele și în cele din urmă moartea îl așteptau pe cărarea pe care El a pornit”.³

„El simțea însemnătatea și solemnitatea ceasului și greutatea răspunderii care aveau să apese asupra Sa. Voind a-și începe marea Sa lucrare, El imploră pe Tatăl Său ceresc pentru întărire și sprijin”.⁴

Hristos nu a venit ca să-și mărturisească propriile Sale păcate, dar El a fost socotit vinovat ca reprezentant al păcătosului. Omul a călcat legea lui Dumnezeu, Hristos avea să împlinească orice obligație a acestei legi și astfel să dea un exemplu de o desăvârșită ascultare.

„Măinile Salvatorului erau ridicate și privirea Sa părea a pătrunde cerul, când Își revărsă sufletul Său în rugăciune. Conștiința despre păcătoșenia oamenilor și învârtoșarea inimilor lor apăsa greu asupra Lui, și El știa bine, că numai puțini aveau să recunoască misiunea Sa miloasă și să primească răscumpărarea, pentru aducerea căreia El Se coborâse din cer. El Se ruga cu căldură către Tatăl pentru putere, pentru ca să poată da piept cu necredința și corupția oamenilor, să zdrobească puterea lui Satan și să-l biruie pentru ei. El Se ruga pentru o mărturie, că Dumnezeu va primi neamul omenesc decăzut în persoana Fiului Său”.⁵

Unei rugăciuni atât de solemne și pline de iubire față de lumea pe care venise să o răscumpere, chiar Tatăl Îi răspunde lui Isus: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea.” (Matei 3:17). Lucrarea Domnului Isus urma să fie pe atât de grea, pe cât de importantă pentru noi astăzi. Cel infinit S-a făcut muritor!

„Fiind una cu noi, trebuia să poarte povara vinovăției și a

blestemului nostru. Cel fără păcat trebuia să sufere ocara păcatului. Iubitorul de pace trebuia să trăiască în mijlocul certurilor, adevărul să locuiască împreună cu minciuna, curăția cu ticăloșia. Pentru spiritul Lui, fiecare păcat, fiecare discordie și fiecare plăcere murdară, pe care le aduseseră neascultarea, erau un chin”.⁶

„Singur trebuia să urce cărare, singur trebuia să ducă povara. Asupra Lui, care Își părăsise slava și îmbrăcase slăbiciunea omenească, urma să apese răscumpărarea lumii. El a văzut și a simțit totul, dar ținta Lui a rămas neclintită. De brațul Lui depindea salvarea neamului omenesc decăzut și El a întins mâna ca să prindă mâna Iubirii atotputernice”.⁷

Spectator sau personaj central?

Să știi că și dacă tot ceea ce ai de oferit este dragoste, bunătate și vindecare, lumea tot o să te primească cu dispreț. „Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug.” (Ioan 10:10). Misiunea Domnului Isus era clară și analizând viața Lui putem observa multe ocazii în care Și-a folosit

cuvintele într-un mod potrivit și prin faptele Lui a dat dovadă de credincioșie față de Dumnezeu. Evanghelia după Ioan relatează cuvântările Domnului Isus despre Cine este El și care este misiunea Lui, cuvântări din care credincioșii pot înțelege misiunea proprie în această lume, ca reprezentanți ai Lui. Isus Și-a asumat lucrarea pentru care venise. Întreaga Lui viață a fost o viață de implicare. Putem aminti un exemplu în care nu a rămas pasiv la evenimentele din jurul Lui, când a văzut starea casei Tatălui Său.

Izgonirea vânzătorilor din Templu:

În capitolul 2 din Evanghelia după Ioan putem observa activitățile ce se desfășurau la Templu în perioada Paștelor. Curtea templului devenise un târg de vite și o piață generală de comerț. Mulți iudei veneau la Templu de la mari depărtări și nu puteau să aducă cu ei un dar de jertfă. Astfel, în curtea templului erau oferite spre vânzare vite, oi, boi, porumbei și vrăbii la un preț exagerat. Templul care trebuia să reprezinte lăcașul prezenței sfinte a lui Dumnezeu devenise

acaparare de vacarmul animalelor și a certurilor dintre negustori și cumpărători.

„Când tânărul Galileean a intrat înăuntru templului, a luat în mână un bici, care a fost folosit pentru a mânia vitele. Isus a urcat treptele templului și cu o privire liniștită și plină de demnitate a privit asupra spectacolului și a privit și auzit cuvintele de tocmeală și de târg. Fața Sa a primit o expresie aspră și înfricoșată. Ochii multora s-au îndreptat fără să vrea către acest Străin; privirile lor nu au putut fi abătute de la El. Alții au urmat exemplul lor, până ce în cele din urmă, privirile întregii mulțimi au fost fixate asupra Lui, cuprinși de teamă și uimire”.⁸

„Ei au simțit imediat că acest bărbat a pătruns cugetele lor cele mai adânci, și motivele cele mai ascunse ale faptelor lor. Unii dintre ei au căutat să-și acopere fețele ca și când faptele lor rele ar fi fost scrise pe obrazul lor, spre a fi citite de acei ochi pătrunzători. Gălăgia și confuzia provocate de vânzători și schimbători a încetat. S-a lăsat o tăcere înspăimântătoare și un sentiment de respect a pus stăpânire pe adunare. Era ca și când ei ar fi fost chemați înaintea tronului de judecată al lui Dumnezeu, spre a da socoteală de faptele lor. Maiestatea cerului a stat acum acolo, așa cum judecătorul va apărea la ziua de apoi și întreaga mulțime s-a plecat în fața Lui ca înaintea Stăpânului lor. Ochii I s-au plimbat asupra mulțimii și a observat pe fiecare în parte. Chipul Său părea a se ridica deasupra lor într-o demnitate maiestuoasă și o autoritate poruncitoare, și o lumină dumnezeiască a strălucit pe fața Sa. [...]”⁹

Isus nu a putut să privească nepăsător către activitățile care se întâmplau în Templu. Ucenicii și-au adus aminte că este scris „râvna pentru casa Ta Mă

mănâncă pe Mine”. Doar printr-o privire El a putut să descopere mulțimii autoritatea Sa dumnezeiască, „puterea dumnezeirii Sale i-a umplut de tulburare și cu un simțământ al vinovăției lor”.¹⁰ Și totuși, privind spre mulțimea păcătoasă, ochii Domnului Isus erau plini de durere și compătimire. După ce templul a fost curățit, unii oameni s-au simțit atrași de prezența Sa, inimile lor fiind captivate de Isus prin iubire și speranță.

„După ce cumpărătorii și vânzătorii împreună cu gloata de adunătură au fost izgoniți afară cu marfa lor, Isus a mângâiat pe cei zdrobiți cu inima, care s-au adunat în jurul Său. Durerile bolnavilor au fost alinate, orbii au dobândit vederea, iar cei muți preamăreau pe Dumnezeu cu limbile dezlegate, ologii săreau de bucurie și spiritele rele erau izgonite din oameni. Mamele palide de multă grijă și de multă veghere de noapte, aduceau la El pe copiii lor muribunzi, pentru ca să-i binecuvânteze. El îi strângea cu gingăsie la pieptul Său și-i dădea înapoi părinților lor, sănătoși și întăriți”.¹¹

Domnul Isus a fost cel care a stat în mijlocul păcătoșilor, a mâncat la masă cu ei, a luat parte

la obiceiurile culturale (exemplu Nunta din Cana), în timp ce ducea cu El misiunea de iubire și răscumpărare. Nu puteam spune despre Isus că a trăit ca un spectator la evenimentele din jurul Lui, ci că mereu S-a lăsat ghidat de planul lui Dumnezeu. „Credeti că am venit să aduc pace pe pământ? Eu vă spun: Nu, ci mai degrabă dezbinare.” (Luca 12:51). Pentru unii, Domnul Isus reprezenta dușmanul obiceiurilor și tradițiilor omenești, pentru alții, împlinirea profețiilor de mult scrise.

Întâlnirea cu tine însuși

Dumnezeu are planuri minunate cu fiecare dintre noi. Pentru a le aduce la îndeplinire este nevoie să ne predăm complet în brațul Lui. A-L primi pe Isus în inima noastră înseamnă dezbinare între firea pământească și cea dumnezeiască.

Ce exemplu mai potrivit pentru a înțelege lucrarea pe care Dumnezeu vrea să o facă în noi, decât întâlnirea Domnului Isus cu Nicodim? Ca fruntaș al iudeilor, Nicodim și-a dat seama că Isus este un Învățător venit de la Dumnezeu, „căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu

cu el” (Ioan 3:2 u.p.). El dorea să înțeleagă mai departe care este însemnătatea nașterii din nou și ce reprezenta aceasta pentru viața credinciosului.

În urma întrebării lui Nicodim despre cum se poate naște cineva din nou „Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duh este duh. Nu te mira că ți-am zis: ‘Trebuie să vă nașteți din nou.’ Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul”. (Ioan 3:5-8)

În limba greacă, „din nou” înseamnă din nou sau de sus. Astfel că, pasajul acesta oferă o învățătură profundă cu privire la ce înseamnă nașterea din nou. Aceasta reprezintă lucrarea Duhului Sfânt în inima fiecărui credincios. Cuvântul ebraic *ruach* precum și cuvântul în limba greacă *pneuma* înseamnă în primul rând „sufare” sau „vânt”, apoi înseamnă „duh”. Oricine este născut din Duhul este asemenea vântului care suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar

nu știi de unde vine sau încotro se duce. De ce această asemănare? Lucrarea Duhului Sfânt este vizibilă prin fapte, după cum vântul este vizibil prin ceea ce se întâmplă în urma acestuia.

Pentru a te putea întâlni cu tine însuși este nevoie să te întâlnești cu Creatorul tău. „Orice lucru El îl face frumos la vremea lui. A pus în inima lor chiar și gândul veșniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu” (Eclesiastul 3:11). Cel care te-a zămislit în pântecul mamei tale și îți veghează viața pe acest pământ este gata să-ți deschidă ochii cu privire la misiunea ta printre oameni.

Nu începe ziua fără să te rogi. Martin Luther a afirmat: „Am atât de multe de făcut, încât nu pot începe ziua fără să petrec trei ore în rugăciune.” Axioma lui spirituală era: „Cel ce s-a rugat bine, a studiat bine.” John Wesley spunea: „Dumnezeu nu acționează decât ca răspuns la rugăciune” și și-a susținut convingerea rezervându-și două ore pe zi pentru acest exercițiu sacru. Caută ca prioritatea vieții tale să fie acordarea unui timp pentru meditație personală asupra cu-

vântului lui Dumnezeu și rugăciune.

Concluzie

Domnul Isus a petrecut prima parte a vieții meditănd la lucrarea lui Dumnezeu revelată prin natură. Apoi, Și-a început lucrarea oferind un exemplu de urmat. Botezul este declarația publică a dușmăniei ce există între credincios și Satan. Mai mult, din viața Domnului Isus învățăm că nu putem sta pasivi în fața evenimentelor care aduc profanare numelui lui Dumnezeu. Stând fermi în adevăr, suntem reprezentanți ai Creatorului nostru.

Misiunea ta este să fii un exemplu al dragostei lui Dumnezeu. Isus te atrage la El prin dragostea Lui. Îndreaptă-ți gândul în rugăciune către El pentru a-i cere să poți oferi celor din jur iubirea și bunătatea lui Dumnezeu.

În inima fiecăruia se află un tron și o cruce, eul nostru și Domnul Isus. Dacă eul personal stă pe tron, Isus este pironit pe cruce. Dacă Îi oferim tronul inimii noastre lui Isus, El va pironi eul personal, firea pământească, pe cruce.

Fie ca rugăciunea să-ți fie prietenă și Cuvântul Domnului o candelă pentru picioarele tale și o lumină pe cărarea ta (Psalmii 119:105). Îmi doresc să fim copii de Dumnezeu! Amin!

Referințe:

¹Viața lui Isus, p. 23; ²Viața lui Isus, p. 46; ³Viața lui Isus, p. 47; ⁴Viața lui Isus, p. 47; ⁵Viața lui Isus, p. 47; ⁶Hristos, lumina lumii, p. 111; ⁷Idem 6; ⁸Viața lui Isus, p. 93; ⁹Viața lui Isus, p. 94; ¹⁰Viața lui Isus, p. 95; ¹¹Viața lui Isus, p. 95.

Confruntarea

cu ispititorul

Lorena Aria - Conferința Oltenia

Ispitele astăzi

Secolul XXI este considerat Era Afirmării Vieții Omenești – „secolul vitezei, informatizării, secolul dinamicii sociale, secolul educației”. Iar eu aș spune că din punct de vedere spiritual trăim în „secolul ispitelor”.

Dintotdeauna ispita a reprezentat arma lui Satan prin care a întors pe om de la calea lui Dumnezeu, dar astăzi mai mult ca oricând el răcnește ca un leu și caută pe cine să înghită. În societatea de astăzi ne confruntăm cu ispite la fiecare pas și în orice moment – mergând pe stradă, la cumpărături, la locul de muncă, în propria casă, în buzunar. Imagini și sunete de tot felul sunt derulate înaintea ochilor noștri cu o rapiditate ce nu lasă loc de gândit și toate au menirea de a ne lega și mai strâns de pământ, de a ne ține captivi aici, făcându-ne să uităm atât de ușor de cer.

„Orașele de astăzi devin cu repeziciune tot mai asemănătoare Sodomei și Gomorei. Numeroasele sărbători încurajează inactivitatea. Sporturile captivante, spectacolele, cursele de cai, jocurile de noroc, băuturile alcoolice și petrecerile stimulează la maximum fiecare pasiune. Tineretul este absorbit de curentul popular... În întreaga lume, orașele devin focare ale viciului. La fiecare pas, predomină priveriștile și zgomotele răului. Pretutindeni se află ademeniri la senzualitate și desfrâu.”¹

Diavolul țintește fiecare simț al firii și are momeala pregătită pentru orice suflet, fie tânăr, fie bătrân. Cine oare va putea sta în picioare?

Există speranță!

Din păcate, metodele diavolului au de cele mai multe ori succes. Ca tineri, ne regăsim nu de puține ori, absorbiți de curentul atracțiilor, preocupați de suc-

cesul profesional și de imaginea de sine, angrenați în planurile de azi și mâine, uitând astfel de relația cu Dumnezeu.

De câte ori nu ne-am luptat cu un gând rău, un obicei greșit sau defect de caracter care ne-au biruit iar și iar?

„[Satan] prezintă lucrurile pământești și le face atractive, absorbind totul, astfel încât realitățile cerești sunt eclipsate și atașamentul față de lume adus pe primul plan. Și aceasta devine o atât de mare putere încât numai Puterea Nemărginită o poate mișca din loc”²

Ultima frază din paragraful anterior ne oferă o soluție, singura soluție validă: Hristos sfarmă fascinația lumii – „Hristos a venit să sfarme fascinația Satanică, contracarând lucrarea lui Satan și să desfacă farmecul celor lumești asupra minții, îndreptându-l spre cele cerești. Numai El este în stare să sfarme această fascinație.”³

Ce minunat! Să știm că avem un Mântuitor care a fost ispitit ca și noi și care poate și va sfărma lanțurile ce ne leagă de pământ...! Este un lucru atât de încurajator!

„Prin păcat am fost despărțiți de viața lui Dumnezeu. Sufletele noastre sunt paralizate. Prin noi înșine nu suntem în stare să trăim o viață sfântă, cum nici omul neputincios nu era în stare să meargă. Mulți își dau seama de starea lor de slăbiciune și doresc acea viață spirituală care să-i aducă în armonie cu Dumnezeu; în zadar ei se luptă să o câștige. În disperare, ei strigă: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Romani 7:24). Acești oameni descurajați, prinși în luptă, să privească în sus. Mântuitorul Se apleacă asupra aceluia pe care i-a răscumpărat prin sângele Său, zicând cu nespuse duioșie și milă: „Vrei să te faci sănătos?” El îți spune să te ridici în sănătate și pace. Nu aștepta să simți că ești sănătos. Crede cuvântul Lui și el se va împlini.

Pune voința ta de partea voinței lui Hristos. Slujește-L și, lucrând după cuvântul Lui, vei primi putere. Oricare ar fi obiceiul rău și patima cea rea, care din cauza îndelungatei practicări a robit sufletul și trupul, Hristos e în stare și dorește să te elibereze. El va da viața sufletului „mort în greșeli.” (Efeseni 2:1). El îl va elibera pe robul prins în slăbiciune de nenorocire și de lanțurile păcatului.”⁴

Puterea noastră combinată cu puterea divină

Primind asigurarea din partea Mântuitorului că ne va da biruința și va sfărma pentru noi lanțurile păcatului care ne țin strâns, înseamnă ca noi să stăm deoparte, în expectativă ca simpli spectatori ai luptei? Nu, voința cu care Dumnezeu ne-a înzestrat, nu trebuie să rămână paralizată.

„Trăim într-o Mare Luptă. Când cineva se consacră lui Hristos, începe conflictul cu vechiul stăpân. Deși nu dă doi bani

pe niciunul din noi, Satan alocă oricât numai să nu ne piardă. Căci numai așa Îl poate lovi pe Dumnezeu, Tatăl prizonierilor. A trece de partea Mântuitorului înseamnă automat să declari război diavolului, cu toate costurile și durerile aferente. Dar altă cale nu-i! Marea Luptă a început undeva în cosmos, departe, apoi s-a mutat pe pământ. Iar acum Marea Luptă se strămută pe teritoriul inimii. Această luptă se dă zilnic, fără contenire!”⁵

Hristos este comandantul, iar noi suntem soldații, astfel că bătălia o purtăm atât noi cât și Mântuitorul care a biruit mai dinainte puterile întunericului și este aici pentru a ne asigura și nouă biruința.

„Prin puterea lui Dumnezeu, combinată cu efortul uman, putem obține o victorie glorioasă. N-ar trebui să apreciem aceasta? Toate bogățiile cerului ne-au fost date de Isus... Dumnezeu are resurse de putere despre care noi încă nu știm nimic și ne va aproviziona cu ele atunci când vom avea nevoie. Dar efortul nostru trebuie să se contopească cu cel divin. Intellectul nostru, simțurile noastre, toată puterea ființei noastre, trebuie chemate pentru a fi exersate... Dacă ne vom ridica la vremea potrivită și ne vom închina ca niște oameni care-și așteaptă stăpânul, dacă ne vom lupta să biruim fiecare defect din caracterul nostru, Dumnezeu ne va da lumină, putere și ajutor ceresc.”⁶

Care este deci partea noastră și care este lucrarea pe care noi trebuie să o facem?

◆ Prima lucrare esențială este să curățim și să îngrijim mintea - locul care recepționează toți stimulii și care dictează toate impulsurile.

„Activitatea specială a lui Satan în aceste zile de pe urmă este de a pune stăpânire pe mințile tinerilor, de a le corupe gândurile... Toți sunt agenții moralei libere și ca atare ei trebuie să își aducă gândurile pe făgașul corespunzător. Dacă Satan caută să îți abată cugetul la lucruri josnice, adu-ți gândul înapoi și fixează-l asupra lucrurilor veșnice; și când Domnul vede efortul hotărât depus pentru a reține numai gândurile curate, El va atrage cugetul ca un magnet și va curăți gândurile. Prima activitate a celor ce vor să se reformeze este curățirea imaginației.”⁷

◆ Mai apoi, trebuie să devenim o santinelă credincioasă a tuturor simțurilor noastre, să ne păzim acele căi de acces către sufletul nostru (mintea noastră) prin care Satan încearcă să ne corupă.

„Cei care au înțelepciunea care vine de la Dumnezeu trebuie să devină nebuni în ce privește cunoștința plină de păcat a acestui veac, pentru a fi cu adevărat înțelepți. Trebuie ca ei să își închidă ochii ca să nu poată vedea și învăța niciun rău. Ei trebuie să-și închidă urechile ca să nu audă lucrurile rele și să nu câștige nicio cunoștință care le-ar putea mânji curăția gândurilor și faptelor.”⁸

Iar făgăduința este că nici în această misiune nu suntem lăsați singuri: „Dacă sunt slabi în virtute, în curăția gândurilor și în acțiuni, ei pot obține ajutor de la Prietenul celor neajutorați. Isus cunoaște toate slăbiciunile naturii umane și dacă este implorat, dă tărie pentru biruirea celor mai puternice ispite. Toți pot obține această tărie, dacă o caută cu umilință”⁹

Isus este Cel care ne dăruiește credința, ne oferă voința, ne sădește dorința în suflet: „Porunca de a avea credința în Dumne-

zeu nu trebuie să ne conducă la ideea că noi putem produce singuri această credință. Noi cerem, iar Dumnezeu ne dă din belșug.”

„Deși voința i-a fost slăbită și stricată, există nădejde pentru cel ispitit în Hristos. El va trezi în inimă porniri mai înalte și dorințe mai sfinte. Încurajează-l să se prindă de nădejdea pusă înaintea lui în Evanghelie.”¹⁰

Armele de biruire a ispitei

Pe lângă asigurarea că va lupta alături de noi și ne va da biruința, Hristos ne-a pus la îndemână arme pentru bătălie, mijloace care ne întăresc și ne ajută să rămânem în picioare în ceasul ispitirii. Aceste arme ne leagă mai strâns de Dumnezeu, de cer, ne alimentează relația cu El și ne ajută de asemenea să obținem biruința. Partea noastră este să le folosim zilnic, cu perseverență.

Aceste două arme sunt Cuvântul Său și rugăciunea.

„Fiți atenți la felul în care neglijați rugăciunea tainică și studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Acestea sunt armele voastre împotriva aceluia care luptă să împiedice înaintarea voastră pe calea spre

ceruri. Prima neglijare a rugăciunii și a studiului Bibliei face ca a doua neglijare să fie mai ușoară. Prima împotrivire față de îndemnul Duhului pregătește calea pentru o a doua împotrivire. În felul acesta, inima este împietrită, iar conștiința devine insensibilă.”¹¹

„Prin rugăciune, prin studierea Cuvântului Său, prin credința în prezența Sa constantă, cea mai slabă ființă omenească poate trăi în continuare cu Hristos cel viu, iar El o va ține cu o mână care nu-i va da drumul niciodată.”¹²

◆ Arma Cuvântului

„Strâng cuvântul Tău în inima mea ca să nu păcătuiesc împotriva Ta”. (Psalmii 119:11)

Cuvântul Domnului este duh, este viață. Prin intermediul Cuvântului, Spiritul lui Dumnezeu produce în suflet o viață nouă, aducând gândurile și dorințele în ascultare de voința lui Hristos. În felul acesta suntem întăriți pentru a rezista ispitei.

„Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său, prin care să rezistăm răului. Nouă ne aparține fiecare făgăduință din Cuvântul lui Dumnezeu. Noi trebuie să trăim „prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Când

sunteți atacați de ispite, nu priviți la împrejurări sau la slăbiciunile personale, ci la puterea Cuvântului lui Dumnezeu. Toată puterea aceasta este a noastră.”¹³

„Ascultarea de acest Cuvânt este cel mai bun scut pentru tineri împotriva ispitelor la care sunt expuși în timp ce primesc o educație. Din acest Cuvânt ei învață cum să-L onoreze pe Dumnezeu și cum să fie credincioși față de omenire, îndeplinindu-și voios datoria, înfruntând încercările aduse de fiecare zi și purtându-și curajos poverile.”¹⁴

Care este metoda eficientă de studiu? Spiritul Profetic ne răspunde:

„Trebuie să cercetăm Biblia, nu doar trecând repede printr-un capitol și apoi memorându-l, fără a depune nici un efort ca să-l înțelegem, ci să săpăm adânc după nestematele adevărului, care vor îmbogăți mintea și vor fortifica sufletul împotriva șiretlicurilor ispitelor arhiamăgitorului.”¹⁵

„În mod deosebit trebuie să-L rugăm pe Domnul pentru înțelepciunea de a înțelege Cuvântul Său. Aici sunt descoperite ademenirile ispititorului și mijloacele prin care putem să ne împotrivim lui cu succes. Satan este expert în citarea Scripturii și în a-și pune propria interpretare asupra pasajelor prin care nădăjduiește să ne facă să cădem. Trebuie să studiem Biblia cu inima smerită și să nu pierdem niciodată din vedere dependența noastră de Dumnezeu. În timp ce trebuie să fim continui atenți la planurile lui Satan, trebuie să ne rugăm continuu în credință: „Și nu ne duce în ispita.”¹⁶

Să luăm exemplul de la Frațele mai mare care a fost supus aceluiași ispite ca și noi:

„Domnul Hristos nu a fost biruit de ispitele puternice ale vrăjmașului, iar aceasta constituie o încurajare pentru orice suflet care se luptă cu ispita. Domnul Hristos a făcut cu puțință ca orice

membru al familiei omenești să se poată împotrivi ispitei. Toți cei care vor să trăiască o viață evlavioasă vor putea birui, așa cum a biruit Domnul Hristos, prin sângele Mielului, prin cuvântul mărturiei lor. Mântuitorul a biruit pentru a-i arăta omului cum să poată birui și el. Mântuitorul a întâmpinat toate ispitirile lui Satan cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu. În-

crezându-Se în făgăduințele lui Dumnezeu, El a primit putere pentru a asculta de poruncile Lui și ispititorul n-a putut să preia niciun avantaj. La orice ispită, răspunsul Lui era: „Stă scris”.¹⁷

◆ Arma rugăciunii

„Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul este plin de râvnă, dar trupul este nepuțincios.” (Matei 14:38)

„Viața unui creștin adevărat este o viață de rugăciune continuă. Satan își schimbă ispitele continuu. În fiecare zi vom fi puși în situații diferite și ne așteaptă evenimente nemaiîntâlnite, în care vom fi înconjurați de pericole noi și vom fi asaltați continuu de ispite noi și neașteptate. Numai prin puterea și harul pe care le primim din ceruri putem spera să ne confruntăm cu ispitele și să ne îndeplinim îndatoririle care ne stau înaintea.”¹⁸

„Puterea obținută în rugăciunea adresată lui Dumnezeu, unită cu efortul personal de a educa mintea să fie atentă și grijulie, pregătește omul pentru datoriile zilnice și păstrează spiritul păcii în toate circumstanțele vieții, oricât de dificile ar fi. Ispitele la care suntem expuși zi de zi fac ca rugăciunea să fie o necesitate. Ca să putem fi păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință, dorințele inimii trebuie să se înalțe continuu într-o rugăciune tăcută pentru ajutor, pentru lumină, pentru putere și cunoaștere.”¹⁹

„Noi trebuie să îmbrăcăm întreaga armură a lui Dumnezeu și să fim gata în fiecare clipă pentru lupta cu puterile întunericului. Când ispitele și încercările năvălesc asupra noastră, să mergem la Dumnezeu și să ne rugăm stăruitor. El nu ne va lăsa să plecăm

înapoi cu sufletul gol, ci ne va da harul și puterea de a birui și va sfârâma puterea vrăjmașului.”²⁰

„Truditorii, în mersul împovărat al vieții, aglomerați și aproape copleșiți de încurcături, pot înălța la Dumnezeu o rugăciune pentru călăuzire divină. Călătorii pe mare și pe uscat, când sunt amenințați de vreo primejdie, se pot preda în felul acesta protecției Cerului. În vremuri de primejdie sau greutăți neașteptate, inima își poate înălța strigătul după ajutor spre Cel care S-a angajat să vină în sprijinul celor credincioși ai Săi, oricând Îl cheamă. În orice împrejurare, în orice stare, sufletul împovărat de amărăciune și grijă, sau asaltat crunt de ispită poate găsi asigurare, sprijin și ajutor în dragostea și puterea inepuizabilă ale unui Dumnezeu care-și păstrează legământul.”²¹

„La fiecare rugăciune sinceră, El răspunde: „Iată-Mă!” El îi ridică pe cei întristați și oboșiți. În toate durerile noastre, El simte durerea împreună cu noi. În fiecare ispită și în fiecare încercare, îngerul feței Sale este aproape, ca să aducă eliberare.”²²

O viață de comuniune cu EL

O viață de rugăciune și de studiu al Cuvântului lui Dumnezeu înseamnă o viață de comuniune cu El și prin acest fel de viețuire noi vom putea totul în Hristos care ne întărește!

„Singura posibilitate de a fi în siguranță împotriva răului este locuirea lui Hristos în inimă, prin credința în neprihănirea Lui. Ispita are putere asupra noastră datorită egoismului care există în inimă. Dar când Duhul Sfânt Îl proslăvește pe Hristos, inima noastră este sensibilizată

Domnul Hristos nu îi va abandona niciodată pe aceia pentru care a murit. Chiar dacă omul este copleșit de ispită și Îl părăsește pe Hristos, El nu se va îndepărta niciodată de cel pe care l-a răscumpărat cu prețul vieții Sale. Dacă ochii noștri spirituali s-ar deschide, am vedea îngerii care zboară repede pentru a veni în ajutorul celor ispitiți, care sunt pe marginea prăpastiei. Îngerii cerului resping cu putere oștirile răului care împresoară aceste suflete și tot ei le călăuzesc pașii spre temelia cea sigură.

și cucerită, ispita își pierde puterea, iar harul lui Hristos ne transformă caracterul.

Domnul Hristos nu îi va abandona niciodată pe aceia pentru care a murit. Chiar dacă omul este copleșit de ispită și Îl părăsește pe Hristos, El nu se va îndepărta niciodată de cel pe care l-a răscumpărat cu prețul vieții Sale. Dacă ochii noștri spirituali s-ar deschide, am vedea îngerii care zboară repede pentru a veni în ajutorul celor ispitiți, care sunt pe marginea prăpastiei. Îngerii cerului resping cu putere oștirile răului care împresoară aceste suflete și tot ei le călăuzesc pașii spre temelia cea sigură.”²³

La finalul acestei lecții haideți să înălțăm împreună o rugăciune izvorâtă din inimi sincere, cerându-I Tatălui să ne impresioneze și să ne înmoaie inimile pentru a primi învățăturile transmise în această săptămână de rugăciune: „Tatăl nostru ceresc, venim la Tine în această seară, ca la singurul nostru Refugiu, singurul nostru Ajutor, Singurul care ne poate salva de noi înșine. Numai Tu poți să rupi legăturile de fier ale inimii. Numai tu poți face

ochii orbi să discearnă ce este păcatul. Numai Tu poți impresiona priceperea ca să înțeleagă caracterul pe care fiecare suflet trebuie să îl aibă și să îl dea pe față în această lume... Îți cerem, Doamne, ca Tu să lucrezi asupra minților și inimilor noastre. O, să ne impresionezi Tu despre natura teribilă a păcatului și cum privești Tu păcatul. Te rugăm, de dragul lui Hristos care a suportat loviturile, care a purtat agoniile crucificării pentru a face posibil ca fiecare suflet care trăiește să se unească cu familia lui Dumnezeu - o, Te rugăm, Salvatorul meu, Te rugăm să spargi această împietrire a inimii. Te rog să topești și să supui sufletul.”²⁴. Amin.

Referințe:

¹Evenimentele ultimelor zile, 110; ^{2,3}Înalta noastră chemare, 282; ⁴Hristos, Lumina lumii, 203; ⁵Galileanul, 183; ⁶Solii pentru tineret, 45; ^{7,8,9}Înalta noastră chemare, 334; ¹⁰Divina vindecare, 173; ¹¹Solii pentru tineret, p. 96; ¹²Divina Vindecare, p. 182 ¹³Temperanța, 107; ¹⁴Sp. Profetic, 438; ¹⁵Sfaturi pentru lucrarea Școlii de Sabat, 19; ¹⁶Tragedia veacurilor, 530; ¹⁷Lucrarea misionar medicală, 264; ¹⁸Slujitorii Evangheliei, 257; ¹⁹Rugăciunea, 25; ²⁰Rugăciunea, 51; ²¹Profeți și regi, 631; ²²Rugăciunea, 35; ²³Rugăciunea, 301; ²⁴Sermons and Talks, vol, 1, 378.

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea...

Eric Todoran - Conferința Banat

Încă de pe vremea când eram copil, în casa părinților mei se găseau mai toate cărțile religioase la care te poți gândi. Îmi amintesc în mod deosebit de una dintre aceste cărți, veche, destul de ruptă - asta ca dovadă a faptului că nu avusese o viață liniștită pe vreun raft, ci că fusese citită, studiată, purtată... folosită. Obişnuiam să îl surprind adesea pe tata citind din ea. Deși titlul îl găsisem mereu cât se poate de fascinant — „Hristos Lumina lumii”, coperta acestei cărți, în ciuda faptului că abia dacă mai era prinsă de cotor, m-a impresionat încă și mai profund, întrucât imaginea de pe aceasta copertă avea să îmi fie de-a lungul copilăriei și chiar până în ziua de astăzi sursa principală de la care imaginația mea a plecat în a și-L imagina pe Isus Hristos: Un

Dumnezeu aplecat cu palmele asupra planetei Pământ, ce poartă grija întregii lumi, ce veghează asupra bunăstării omului, un Dumnezeu interesat de oameni și care iubește.

Prea puține știam eu atunci pentru a putea înțelege că în copertile acestei cărți se găsește expusă povestea celei mai mari și teribile iubiri ce i-a fost dată lumii să cunoască.

E cât se poate de adevărat că un lucru firesc pentru om este să caute, cu precădere la vremea tinereții, iubirea - căci una din nevoile oamenilor este întocmai aceasta. Mult pribegesc oamenii încoace și încolo în speranța de a găsi fărâme de iubire.

În multe dați în care și eu am căutat-o, imaginea aceasta a lui Dumnezeu mi-a răsărit în minte. Dacă menirea iubirii,

după cum spun unii, nu este aceea de a fi înțeleasă, cu atât mai puțin am fi capabili să pătrundem taina dragostei lui Dumnezeu pentru oameni. Însă chiar dacă nu înțelegem „De ce?”, putem privi la „Cum?” ne iubește - poate astfel căutarea își va găsi sfârșitul. Iar pentru a face una ca aceasta, nu există timp și loc asupra căruia ar fi mai potrivit să privim decât asemenea celui timp din istorie când „Iubirea” a trăit pe acest Pământ.

„Și Cuvântul... a locuit printre noi”

Despre Isus din Nazaret ne este relatat că, deși a fost dintre cei mai săraci oameni ai timpului Său, El a îmbogățit pe cei mai mulți. Refuza să mănânce propria Sa hrană pentru a sati-

sface foamea altora, era amabil și blând, iar mulțimile se adunau în jurul Lui, atrase parcă de prezența Sa, căci acolo unde era El, era și pacea. Se spune că dacă tot ceea ce a făcut Isus cât timp a fost printre oameni ar fi fost scris cu de-amănuntul, nici chiar în lumea aceasta nu ar fi încăput cărțile astfel scrise (Ioan 21:25). Totuși, în fiecare cuvânt rostit, în fiecare faptă sau minune făcută, de fiecare dată când a vorbit cu oamenii și ori de câte ori S-a aplecat să ia în brațele Sale un copilăș, Mântuitorul lumii acesteia a fost iubire.

„Nici Eu nu te osândesc...”

O scenă cutotul și cu totul cutremurătoare este descrisă în primele 11 versete ale capitolului 8 din evanghelia după Ioan: de jur împrejur mulțimea ce asculta învățătura, într-o parte erau cărturarii și fariseii ce veniseră la Isus, cei „cu fața aspră, fără pic de milă omenească”¹ gata să-L acuze și să-L prindă, într-o parte era chiar Isus, care neluând în seamă acuzațiile, ședea jos și scria cu degetul pe nisip păcatele pășitorilor, iar între ei era victima tremurândă, acoperită de ocară și neîndrăznind să-și ridice privirea din pământ - femeia ce fusese prinsă în preacurvie și care fusese adusă înaintea lui Isus. În acest tablou ca de judecată, victima aștepta deznădăjduită pronunțarea sentinței. „Ea știa că viața ei se afla în cumpănă și că un cuvânt al lui Isus ar fi putut ațâța atât de mult furia iudeilor, încât ar fi omorât-o imediat cu pietre.”² Însă nu astfel a judecat Cel ce a venit să salveze. „El S-a ridicat în sus și le-a zis: <<Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea>>” (Ioan 7:8). Rușinați la

gândul că propriile păcate puteau fi descoperite poporului și înfrânți de înțelepciunea lui Isus, pârașii „au ieșit afară, unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni până la cei din urmă” (Ioan 7:9). Astfel, din mulțimea odată mare, Isus rămase singur cu cea disprețuită: „Femeie, unde sunt pârașii tăi? Nimeni nu te-a osândit?” „Nimeni, Doamne”, i-a răspuns” (Ioan 8:10-11 p.p.). Ea a fost astfel iertată, căci, după cum spunea un teolog american, iertarea este forma supremă a dragostei. Iar „prin ridicarea acestui suflet căzut, Isus a săvârșit o minune mai mare decât vindecarea celei mai rele boli trupesti.”³

Poate și pe noi ne muncește astăzi vina păcatelor în fața că-

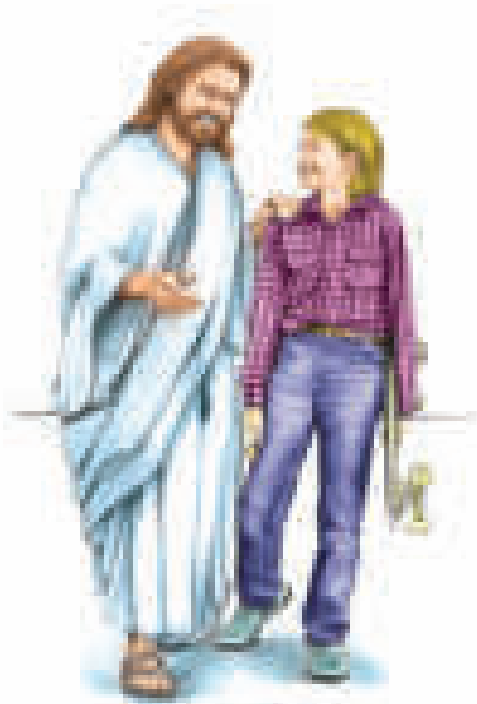
rora stăm neputincioși. De câte ori nu ne-am întreat, oare când prea mult este chiar prea mult pentru Dumnezeu? Cât va mai putea și dori Dumnezeu să ierte și să nu țină seama de cupa atât de adesea umplută tot cu aceleași și aceleași păcate? Astfel de întrebări sunt firești și chiar prielnice, căci Dumnezeu însuși „nu trimite solii de pace, ca să-i legene pe oamenii nesfințiți într-o siguranță falsă. El pune poveri grele pe conștiința făcătorului de rele și îi străpunge sufletul cu săgețile convingerii.”⁴

Însă, întrebarea cu adevărat importantă este: Cât voi mai putea eu oare să mă iert pe mine? Adesea suntem ispitiți să păcătuim și apoi suntem făcuți să ne

considerăm prea răi ca să ne mai putem apropia de Tatăl ceresc sau să facem apel la mila Lui. Și totuși, orice suspin, orice durere și orice întinare a noastră își găsesc răspunsul în inima Tatălui.⁵

Fiecare din noi putem să ajungem până într-acolo încât cazul vieții noastre să pară fără speranță, putem să ne simțim afundați în negură, gata să ne înecăm sub valurile spumegânde ale mării vieții acesteia, însă chiar atunci „Iubirea” ne întinde brațul. „Povara cea mai grea pe care o ducem este povara păcatului. Dacă am fi lăsați să o purtăm, această povară ne-ar strivi. Dar Cel Nevinovat a luat locul nostru. „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53:6). El a purtat povara vinei noastre. El va lua sarcina de pe umerii noștri oboșiți. El ne va da odihnă. Povara grijilor și întristărilor o va duce tot El. Domnul ne invită să aruncăm asupra Lui toate grijile noastre, deoarece El ne poartă pe inima Lui.

Fratele mai mare al neamului nostru este la tronul cel veșnic. El privește la oricare suflet ce-și îndreaptă fața spre El, ca Mântuitor. El cunoaște din experiență care sunt slăbiciunile omenești, care sunt lipsurile noastre și în ce stă tăria ispitelor noastre; deoarece El a fost ispitit în toate ca și noi, dar fără păcat. El priveghează asupra ta. Ești ispitit? El te scapă. Ești slab? El îți dă puteri. Ești neștiutor? El te luminează. Ești rănit? El te vindecă. Domnul „socotește numărul stelelor” și tot El „tămăduiește pe cei cu inima zdrobită și le leagă răniile” (Psalmii 147:4, 3). „Veniți la Mine” este chemarea Lui. Oricare ar fi grijile și încercările, înfățișează cazul tău înaintea Domnului. Inima ta va fi întărită, ca să poată rezista. Se va deschide o cale ca să poți scăpa din greutate și încurcături. Cu cât îți dai seama că ești mai slab și mai fără ajutor, cu atât vei deveni mai puternic în tăria Lui. Cu cât este mai grea povara, cu atât este mai binecuvântată odihna, când le arunci pe toate asupra Purătorului de poveri.”⁶

Despre femeia prinsă în preacurvie ni se relatează că a devenit una dintre cele mai statornice urmașe ale lui Hristos,⁷ căci dragostea care a iertat-o pe ea a aprins dragoste în inima ei și i-a dat putere: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te și să nu mai păcătuiești” (Ioan 8:11 u.p.). Iar Hristos de atunci, este Același și astăzi: „El nu spune nimănui despre tainele inimii tale care vrei să rămână ascunse, ci invită pe fiecare suflet tremurând să prindă curaj. El iartă din toată inima pe toți aceia care vin la El, căutând iertare și îndreptare.”⁸

„...ucenicul pe care-l iubea Isus...”

Mulți au fost cei care la un moment dat s-au arătat dornici să-L urmeze pe Isus. Însă din miile de oameni din Israel ce-L urmau, numai 70 au fost dornici să fie numiți ucenicii Săi. Iar când ceea ce a avut Domnul de oferit nu s-a mai potrivit cu dorințele lor, au rămas numai cei 12. Din aceștia, se spune că a fost unul mai iubit decât toți ceilalți. Evident că Isus îi iubea pe toți, însă „Ioan avea inima cea mai primitoare.”⁹ Fiind cel mai tânăr ucenic și având avantajul unei încrederi copilărești, inima sa a fost cel mai mult captată de Hristos. Astfel, dacă odată a fost mândru și ambițios, având trăsături marcate de iritabilitate, dorință de răzbunare și un spirit violent, de critică și ceartă, acesta a fost transformat într-atât încât a devenit ucenicul iubit, ce își rezema capul pe pieptul lui Isus. L-a urmat pe Isus până în sala de judecată, a fost printre primii la mormânt, și lui i-a fost încredințată de către Domnul grija Mariei, mama Sa: „Nu avea niciun ban cu care să Se îngrijească de nevoile ei; dar, pentru că Ioan Îl iubea din toată inima, El i-a încredințat-o pe mama Lui ca pe o comoară de preț.”¹⁰

„Ioan a trăit până la adânci bătrâneți. A trăit în timpul distrugerii Ierusalimului și al nimicirii templului mareț — o preînchipuire a nimicirii finale a lumii. Până în ultimele clipe, Ioan L-a urmat îndeaproape pe Domnul său.”¹¹

A fost un timp când „Iubirea” a trăit pe Pământ. Cât de puțini au fost aceia care au înțeles că în fața acele iubiri nețârmurite a lui Hristos nimic nu mai conta cu adevărat, nimic nu era nevrednic de a fi pus la o parte spre a-L pri-

mi pe Domnul. Șchiopii, orbii și leproșii au fost cei care au alergat la Isus și cărora li s-a oferit vindecare. Oamenii modești, lupându-se cu neajunsurile vieții de zi de zi, pescarii și văduvele, vameșii și păcătoșii au fost aceia care au resimțit cel mai profund dragostea unui Mântuitor cu brațele larg deschise, venit să ofere pacea. Pentru marea majoritate a bogaților, deșteptilor și oamenilor importanți ai vremii de atunci, Isus Hristos a rămas un om fără importanță.

Nu este mai mare dar ca acela de a fi tânăr. Tocmai tinerețea noastră ne face să fim cu atât mai sensibili la undele de iubire ce emană încă de la Isus. Tocmai iubirea aceasta este cea care ar putea să ne schimbe, să ne facă oameni mai buni, să ne arate menirea pentru care viața poate fi trăită cu adevărat frumos. Asemenea lui Ioan, și noi putem să fim schimbați: „În Hristos, Dumnezeu i-a asigurat omului mijloacele pentru a birui orice trăsătură păcătoasă și a rezista oricărei ispite, oricât de puternică ar fi.”¹²

Despre Ioan ni se spune că „prin el s-a transmis poporului Său cea mai profundă învățătură spirituală a Mântuitorului.”¹³ Dacă ceilalți evangheliști au scris despre viața lui Isus, Ioan a scris despre un Dumnezeu care „atât de mult a iubit lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).

„A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit”

„Când S-a apropiat de cetate și a văzut-o, Isus a plâns pentru ea și a zis: <<Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de

ochii tăi>>” (Luca 19:41-42). „Ierusalimul fusese copilul grijii Sale și, după cum un părinte duios plânge pentru un fiu rătăcit, tot astfel și Isus plângea pentru cetatea iubită.”¹⁴

Era ultima zi de har ce avea să apună în curând peste cetate, era ultima călătorie pe care Isus avea să o facă la Ierusalim, era ultima dată când însăși „Iubirea” se afla în mijlocul lor. Și totuși, cât de departe erau gândurile oamenilor de a realiza lucrul acesta.

Dintr-o perspectivă la nivel național, povestea de iubire întruchipată prin viața de slujire a lui Isus pentru poporul Său, cât timp a locuit printre ei, avea să cunoască peste foarte puțin timp un sfârșit tragic. În doar câteva zile, Isus avea să fie omorât, iar cetatea aceea avea să fie făcută vinovată de vărsarea sângelui singurului Fiul al lui Dumnezeu și blestemată astfel pe veci: „...pentru că n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată” (Luca 19:44 u.p.).

Așa cum dragostea lui Hristos a fost respinsă atunci, tot astfel o resping oamenii și astăzi. Un Dumnezeu aplecat asupra planetei noastre, plin de grijă pentru fiecare și gata să îmbrățișeze

omul cu marea dragoste a Sa, impresionează pe foarte puțini. Zilele trec într-o nesfârșită rutină, zboară prin fața propriilor noștri ochi, iar astăzi ca și ieri și precum mâine deopotrivă, „Iubirea” va mai bate încă o dată la ușa mea și a ta.

Va veni un timp însă când „Vor pribegi... de la o mare la alta, de la miazănoapte la răsărit, vor umbla istoviți îcoace și încolo, ca să caute Cuvântul Domnului, și tot nu-l vor găsi” (Amos 8:11). Va veni o vreme când vom realiza că nu a fost nimic mai prețios pentru noi ca oameni decât dragostea, ce mult ne-a căutat, a lui Dumnezeu. Iar dacă atunci va fi mult prea târziu pentru a mai face ceva, astăzi, până când Isus ne caută pe fiecare și ne dorește aproape, astăzi să oferim inima și viața noastră întreagă... „Iubirii”!

Referințe:

¹*Hristos Lumina Lumii*, p. 394

²*Viața lui Isus*, p. 269

³*Hristos lumina lumii*, p. 395

⁴*Ibid.*, p. 72; ⁵*Ibid.*, p. 301; ⁶*Ibid.*, pp. 275, 276; ⁷*Ibid.*, p. 395; ⁸*Ibid.*, p. 486;

⁹*Ibid.*, p. 240; ¹⁰*Ibid.*, p. 656; ¹¹*Ibid.*, p. 711; ¹²*Ibid.*, pp. 367, 368; ¹³*Ibid.*, p. 240

¹⁴*Ibid.*, p. 494

Umilinta - pasul către măreție

Eduard Szanto - Conferința Ardealul de Sud

„Dumnezeu este iubire.”
(1 Ioan 4:16).

Natura Sa, Legea Sa este iubire. El dintotdeauna a fost astfel și așa va fi pururea. „Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică” și ale cărui „cărări sunt veșnice”, nu Se schimbă. În El „nu este nici schimbare, nici umbră de mutare”. (Isaia 57:15; Habacuc 3:6; Iacov 1:17)¹

„Legea iubirii, fiind temelia stăpânirii lui Dumnezeu, fericirea tuturor ființelor inteligente, depinde de acceptarea, în mod desăvârșit de către acestea, a marilor ei principii de neprihănire. Dumnezeu dorește de la toate ființele create de El o slujire din dragoste, slujire care izvorăște dintr-o apreciere a caracterului Său.”²

Modelul răsturnat

„Atâta vreme cât toate ființele create au recunoscut ascultarea iubirii, o desăvârșită armonie a existat în tot universul lui Dumnezeu. Nu exista nici o notă de discordie care să tulbure armonia cerească. Dar o schimbare s-a produs în această fericită atmosferă. A fost unul care a pervertit libertatea pe care Dumnezeu o acordase creaturilor Sale. Lucifer, „fiul zorilor”, a fost întâiul între heruvimii ocrotitori, sfânt și fără prihană. El stătea în prezența marelui Creator și razele nesfârșite ale slavei ce înconjurau pe veșnicul Dumnezeu se odihneau asupra lui. „Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: Ajunseseși la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe. Ai fost fără prihană ... până în ziua când s-a gă-

sit nelegiuirea în tine (Ezechiel 28:12,15).”³

„Puțin câte puțin, Lucifer a început să se hrănească cu dorința înălțării de sine. Scriptura ne spune: „Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, și-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta”. (Ezechiel 28:17). „Tu ziceai în inima ta ... îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu ... voi fi ca Cel Prea Înalt”. (Isaia 14:13-14). Deși toată slava lui era de la Dumnezeu, acest înger puternic a ajuns s-o considere ca aparținându-i. În loc de a căuta să facă din Dumnezeu obiectul suprem al sentimentelor și ascultării tuturor ființelor create, strădania sa era aceea de a-și asigura pentru el slujirea și credințioșia lor. În acest fel s-a frânt armonia cerului. Predispoziția lui Lucifer de a-și sluji sieși, în loc de a

sluji Creatorului Său, a dat loc la un simțământ de apăsare, atunci când a fost observat de către aceia care considerau că slava lui Dumnezeu trebuie să fie supremă.”³

„Înainte ca marea confruntare să izbucnească, trebuia ca toți să aibă o clară înțelegere a voinței Sale, a cărui înțelepciune și bunătate erau izvorul tuturor bucuriilor lor.”⁴

„Plini de bucurie, îngerii au recunoscut supremația lui Hristos și s-au plecat înaintea Lui, manifestându-și astfel iubirea și adorarea lor. Lucifer s-a plecat împreună cu ei, dar în inima sa se dădea o luptă stranie, teribilă. O iubire cu neputință de descris a mișcat întreaga lui ființă; sufletul său, în armonie cu închinătorii lipsiți de păcat, s-a îndreptat plin de iubire spre Tatăl și Fiul. Dar, din cauza dorinței sale de mărire, mândria a pus iarăși stăpânire pe el. Dorința lui de supremație a reapărut și ura față de Hristos a fost iarăși nutrită. Înaltele onoruri ce i-au fost conferite lui Lucifer n-au fost apreciate ca fiind darul special al lui Dumnezeu și, în consecință, nu considera că este de datoria lui să mulțumească Creatorului său. El se glorifica în strălucirea și înălțarea sa, tinzând să fie egal cu Dumnezeu.”⁴

„Astfel de eforturi, cum numai iubirea infinită le putea concepe, au fost făcute pentru a-l convinge de rătăcirea sa. El aproape că ajunsese la hotărârea de a se întoarce, dar mândria l-a împiedicat să facă acest pas. Era un sacrificiu prea mare pentru unul care a fost onorat atât de mult să mărturisească că a fost greșit. Așa se face că Lucifer, „purtătorul de lumină”, cel care se împărtășea de slava lui Dumnezeu, care slujea la tronul

Său, prin păcat a devenit Satan, „vrăjmașul” lui Dumnezeu.”⁵

Aceleași principii sunt întrebuințate pentru a înșela astăzi omenirea. Astfel astăzi dragostea de sine, mândria, sunt considerate virtuți, iar puterea creatoare a lui Dumnezeu, este considerată o minciună. De asemenea, cei care Îl recunosc pe Dumnezeu ca și creator sunt considerați înguști la minte. El, Lucifer, îi convinge pe oameni să nu-și atribuie bucuria lui Dumnezeu, ca și cum prin El ar fi fost fericiți, ci să creadă că, ei înșiși sunt sursa propriei fericiri. Iar acelora care nu sunt dispuși să Îl nege pe Dumnezeu, le prezintă un sistem fals de închinare, un alt dumnezeu. La fel ca în cer, în timp ce în aparență încurajează închinarea la Dumnezeu, el prezintă o închinare opusă cerințelor lui Dumnezeu. Crezând că se închină lui Dumnezeu, omul ajunge să i se închine lui Satan. Și toate acestea pentru că omul dorește să fie autoritatea supremă, nu Dumnezeu. Pentru înțelegerea deplină a principiilor Lui, Dumnezeu ne-a oferit nenumărate exemple de urmat, și mai mult decât atât a dat pe singurul Său Fiu să ne fie exemplu desăvârșit.

Modele - Ioan Botezătorul

Domnul Isus mărturisește despre Ioan astfel: „Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul” (Matei 11:11). Se pot găsi nenumărate motive acestei declarații. Ioan poate fi considerat mare pentru că a fost ultimul profet dinaintea lui Mesia, sau pentru că ar fi făcut o lucrare mai deosebită în comparație cu profeții dinaintea sa. Se mai poate spune despre Ioan că a fost mare pentru că a reușit să se retragă din această lume și să trăiască o viață austeră, departe de înșelăciunile acestei lumi. De asemenea se poate spune că el a fost mare pentru că muștra păcatele. Și într-adevăr, Ioan a avut onoarea să pregătească calea Domnului Isus, dar nu acestea îl fac pe Ioan cel mai mare dintre oameni. În timp ce aceste calități sunt redescoperite și în alte mari personaje biblice, există o caracteristică ce iese în evidență în mod special ce conferă forță copleșitoare acestui personaj, caracteristică ce îl determină pe însuși Fiul lui Dumnezeu să rostească acele cuvinte despre Ioan Botezătorul.

„Cu inima plină de temere, dar și de bucurie, [Ioan] cerceta sularile profetice, descoperirile cu privire la venirea lui Mesia, sămânța făgăduită. El Îl privea pe Împărat în frumusețea Lui și eul era uitat. El admira maiestatea sfințeniei și se simțea fără putere și nevrednic. Era gata să alerge ca trimis al cerului, fără să se teamă de vreun om, pentru că privise la Dumnezeu. Putea să stea drept și fără teamă în fața monarhilor pământului, pentru că se închinase înaintea Împăratului împăraților.”

„Cu inima plină de temere, dar și de bucurie, el cerceta surburile profetice, descoperirile cu privire la venirea lui Mesia, sămânța făgăduită. El Îl privea pe Împărat în frumusețea Lui și eul era uitat. El admira maiestratea sfințeniei și se simțea fără putere și nevrednic. Era gata să alerge ca trimis al cerului, fără să se teamă de vreun om, pentru că privise la Dumnezeu. Putea să stea drept și fără teamă în fața monarhilor pământului, pentru că se închinase înaintea Împăratului împăraților.”⁶

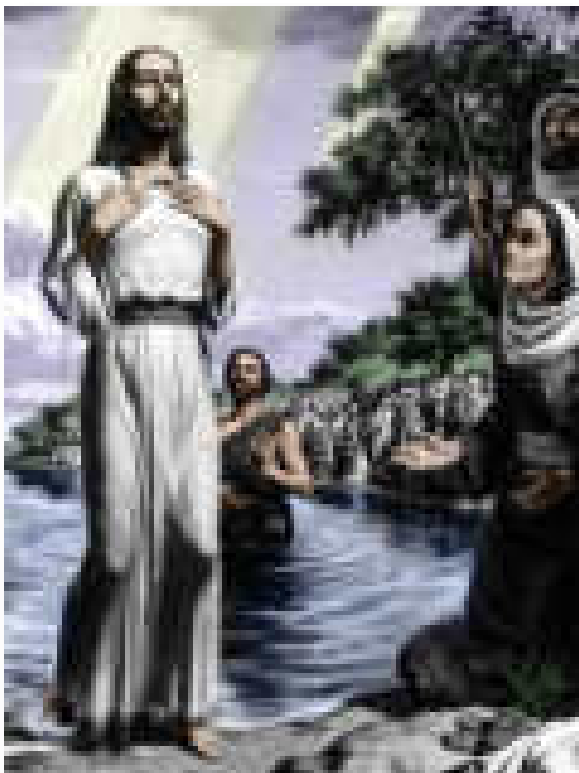
Înainte ca Domnul Isus să își înceapă lucrarea, Ioan era deja un om mare, era un om popular, un om cu influență în Israel. „Pentru o vreme, influența lui Ioan Botezătorul asupra națiunii a fost mai mare decât a conducătorilor, preoților și prinților. Dacă ar fi declarat că el este Mesia și ar fi pornit o răscoală împotriva Romei, preoții și poporul s-ar fi adunat în mare număr sub stindardul lui.”⁷ În ciuda poziției dobândite în Israel, Ioan rămâne umil și credincios celui de l-a

trimis. „Când Isus a cerut botezul, Ioan s-a dat înapoi, strigând: „Eu am trebuință să fiu botezat de Tine și Tu vii la mine?”⁸ „Ioan fusese adânc mișcat văzându-L pe Isus plecat în rugăciune, stăruind cu lacrimi pentru aprobarea Tatălui. Când slava lui Dumnezeu L-a înconjurat și s-a auzit glasul din cer, Ioan a recunoscut semnul făgăduit de Dumnezeu. Știa acum că botezase pe răscumpărătorul omenirii. Duhul Sfânt a venit asupra lui și, cu mâna întinsă spre Isus, a strigat: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.”⁹ De asemenea el declară: „Cine are mireasă este mire, dar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui: și această bucurie, care este a mea, este deplină. Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez” (Ioan 3:29, 30). Ioan se declară prietenul mirelui, cel care este eclipsat de venirea Mirelui, el însuși declarând că el trebuie să devină mic, iar Mirele să crească. Acestea sunt adeseori și declarațiile noastre când vorbim despre Isus; ne place să spunem că suntem mici, că Domnul Isus este mare; că El este totul, noi nimic. Acesta este primul pas spre măreție, dar nu este totul. Cum reacționăm când suntem marginalizați, când succesul nostru se evaporă ca ceața în răsăritul soarelui?”

Ioan Botezătorul vede cum sub ochii lui „valul popularității s-a îndreptat de la el către Mântuitorul. În fiecare

zi, mulțimea din jurul lui scădea. Când Isus a venit de la Ierusalim în părțile Iordanului, lumea s-a adunat să-L asculte. Numărul ucenicilor Săi creștea zilnic.”⁷ Pierderea popularității în fața lui Isus era o înjosire, o umilință pentru ucenicii lui Ioan. Erau oare nedrepti în judecata lor? Toată viața lui Ioan este dedicată pregătirii poporului pentru mult așteptata venire a lui Mesia; inspirat de Duhul Sfânt face acele bine cunoscute declarații ce îndreaptă ochii Israelului către Domnul Isus, Mesia. Iar Acesta, în afară de afirmația că Ioan este cel mai mare om născut din femeie, nu pare să îl ia în seamă pe Ioan; pare să-l marginalizeze; nici măcar nu este chemat să fie ucenic. Ba mai mult, câțiva din ucenicii lui Ioan merg după Isus, chiar și botezul care era un act specific lui Ioan, este preluat de ucenicii lui Isus, apoi în momentul în care Ioan este aruncat în temniță Domnul Isus pare că Își vede nepăsător de lucrarea Lui. Venirea lui Mesia îl pune în cea mai densă umbră; în aparență este dat la o parte fără să primească vreo mulțumire pentru tot efortul lui de o viață. Chiar și lucrarea făcută de Isus era diferită de așteptările lui.

„Din fire, Ioan avea defectele și slăbiciunile caracteristice oamenilor, dar atingerea iubirii dumnezeiești îl transformase. El locuise într-o atmosferă necontaminată de egoism și de ambiție și mult deasupra miasmelor geloziei. El n-a aprobat nemulțumirea ucenicilor săi, ci le-a arătat cât de clar înțelegea legăturile sale cu Mesia și cu câtă voie bună Îl primise pe Acela pentru care pregătise calea.”¹⁰ El a spus: „Omul nu poate primi decât ce-i este dat din cer. Voi înșivă îmi sunteți martori,

că am zis: Nu sunt eu Hristosul, ci sunt trimis înaintea Lui. Cine are mireasă este mire, dar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui”. Ioan s-a prezentat ca un prieten care lucra ca sol între cei doi logodnici, pregătind calea pentru căsătorie. Când mirele și-a primit mireasa, misiunea prietenului a încetat. El s-a bucurat de fericirea acelora pentru unirea cărora a stăruiat. Tot așa și Ioan fusese chemat să-i îndrepte pe oameni la Isus și el avusese bucuria de a fi martor la succesele lucrării Mântuitorului. El a zis: „Această bucurie, care este a mea, este deplină. Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez.”¹⁰

„Principiul vieții lui Ioan Botezătorul, de lepădare de sine, era principiul împărăției lui Mesia.”¹¹ „Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a născut nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul. După aprecierea cerului, în ce constă această mărime? Nu ce socotește lumea este mărime; nu bogăția, sau rangul, sau noblețea de neam, sau darurile intelectuale în ele însele. Valoarea morală este aceea pe care o prețuiește Dumnezeu. Iubirea și curăția sunt însușirile pe care El le apreciază mai presus de toate. Ioan era mare înaintea Domnului atunci când, în fața trimișilor Sinedriului, a popoului și a propriilor ucenici, s-a abținut să caute onoare pentru sine și i-a îndrumat pe toți la Isus, ca fiind Cel făgăduit. Bucuria lui neegoistă în slujba lui Hristos prezintă cel mai înalt tip de noblețe care s-a descoperit vreodată în om.”¹²

Un alt eveniment important este aruncarea lui Ioan în temniță. Ucenicilor li se îngăduia să meargă la el în închisoare

„Fiindcă privise în credință la Mântuitorul, Ioan se ridicase până la înălțimea lepădării de sine. El nu căutase să-i atragă pe oameni la sine. El nu fusese decât un glas, un strigăt în pustie.”

și îi aduceau vești despre lucrarea lui Isus. Aceștia se întrebau de ce, dacă acest nou Învățător era Mesia, nu făcea nimic pentru a-l elibera pe Ioan. Cum putea El să îngăduie ca înainte-mergătorul Lui atât de credincios să fie lipsit de libertate, ba să i se ia chiar viața? „Întrebările acestea n-au rămas fără efect. Îndoieli, care altfel nu s-ar fi ivit, îi erau sugerate lui Ioan. Ca și ucenicii Mântuitorului, Ioan Botezătorul nu înțelegea natura Împărăției lui Hristos. El se aștepta ca Isus să ia tronul lui David.”¹³ „Pentru prorocul din pustie, toate acestea păreau o taină care întrecea puterea lui de pricepere. Veneau ceasuri când șoaptele demonilor îi chinuiau mintea și umbra unei temeri îngrozitoare se întindea asupra lui. Se putea oare ca Eliberatorul de atâta vreme așteptat să nu fi venit? Dar Ioan Botezătorul n-a părăsit credința față de Hristos.”¹⁴ Ioan și-a adus aminte de profeția despre Mesia. Lucrările lui Hristos nu numai că Îl prezentau ca fiind Mesia, dar arătau în ce chip avea să se întemeieze împărăția Lui.”¹⁵

„Fiindcă privise în credință la Mântuitorul, Ioan se ridicase până la înălțimea lepădării de sine. El nu căutase să-i atragă pe oameni la sine. El nu fusese decât un glas, un strigăt în pustie. Acum, cu bucurie, el a acceptat tăcerea și rămânerea în umbră, ca ochii tuturor să poată fi îndreptați către Lumina vieții.”¹⁰ „Ferițiți sunt aceia care sunt atunci gata să spună împreună

cu Ioan Botezătorul: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez.”¹⁶

Isus - modelul desăvârșit

„Îi vor pune numele Emanuel ... Dumnezeu cu noi.” „Lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu” se vede „pe fața lui Isus Hristos”. Din zilele veșniciei, Domnul Isus Hristos era una cu Tatăl; El era „chipul lui Dumnezeu”, chipul măreției și maiestății Sale, „strălucirea slavei Lui”. Și tocmai pentru a manifesta această slavă a venit El în lumea noastră. Pe acest pământ întunecat de păcat, El a venit să descopere lumina iubirii lui Dumnezeu, pentru a fi „Dumnezeu cu noi”. De aceea, despre El s-a profetizat că „Îi vor pune numele Emanuel.”¹⁷

„Scopul minunat al harului lui Dumnezeu, taina iubirii răscumpărătoare, constituie subiectul pe care îngerii doresc să-l adâncească și care va fi studiul lor de-a lungul veacurilor nescărmite. Atât cei răscumpărați, cât și ființele necăzute vor descoperi în crucea lui Hristos știința și cântecul lor. Se va vedea că slava ce strălucește pe fața lui Isus este slava iubirii ce se jertfește pe sine. În lumina de la Calvar se va vedea că legea iubirii ce renunță la sine este legea vieții pentru pământ și pentru cer; că iubirea care „nu caută folosul său” își are izvorul în inima lui Dumnezeu și că în Cel blând și smerit se manifestă caracterul Aceluia care locuiește

în lumina de care niciun om nu se poate apropia.”¹⁷

„Umilindu-Se pentru a lua asupra Sa natura omenească, Hristos a dat pe față un caracter opus caracterului lui Satan. Dar El a coborât încă și mai jos pe cărarea umilinței. „La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” (Filipeni 2:8). După cum marele preot pune la o parte strălucitoarele sale veșminte preoțești și slujea în îmbrăcămintea de pânză albă a preotului obișnuit, tot așa și Hristos a luat înfățișarea de serv și a adus sacrificiul, El Însuși fiind preotul și tot El fiind și jertfa. „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pe deapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El.”¹⁸

„Iată”, spusesese Simeon, „Copilul acesta este rânduit spre prăbușirea și ridicarea multora în Israel și să fie un semn care va stârni împotrivire.” Cei care urmează să fie înălțați trebuie ca mai întâi să cadă. Trebuie să cădem pe Stâncă și să fim zdrobiți înainte de a putea fi înălțați în Hristos. Eul personal trebuie să fie detronat și îngâmfarea trebuie să fie umilită, dacă vrem să vedem slava împărăției spirituale. Iudeii nu acceptau onoarea care se câștigă prin umilință. De aceea ei nu L-au primit pe Răscum-părătorul lor.”¹⁹

„Faptul petrecut la Betleem este un subiect ineputabil. În

el este ascuns „adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu.” (Romani 11:33). Admirăm sacrificiul Mântuitorului, care a schimbat tronul cerului cu staulul și tovărășia îngerilor sfinți cu vitele din grajd. Îngâmfarea omenească și mulțumirea de sine se simt mustrate în prezența Sa. Dar acesta n-a fost decât începutul iubirii Sale minunate. Pentru Fiul lui Dumnezeu ar fi fost o umilință aproape fără margini ca să ia natura omului chiar și atunci când Adam se afla în Eden, nevinovat. Dar Isus a luat corp omenesc atunci când rasa umană fusese slăbită de patru mii de ani de păcat. Ca orice copil al lui Adam, El și-a asumat consecințele acțiunii legii eredității. Care erau consecințele acestea, se poate vedea în istoria strămoșilor Săi pământești. El a venit cu o ereditate ca aceasta, ca să împartă cu noi grijile și ispitele și să ne dea o pildă de o viață fără păcat.”²⁰

Concluzie

„Hristos a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum merita El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea care era a noastră, ca noi să putem primi viața care era a Lui. „Prin rănile Lui suntem tămăduiți.”²¹

Există o singură cale spre bucuria mântuirii. „Eu sunt Calea”, spune Isus. Suntem salvați doar practicând umilința. Umilința ce se manifestă prin ascultare deplină de cerințele Dumnezeului nostru. Adevărata umilință, așa cum este regăsită în viața Domnului Isus, nu reprezintă o pierdere a demnității omului, ci recâștigarea acesteia. Înseamnă că eu scad în ochii mei, dar cresc înaintea lui Dumnezeu pentru că eu am un Mare Preot, care mă reprezintă. Înseamnă că prin Hristos înving falsă înălțare moștenită prin păcat. „EU SUNT cheazășia fiecărei făgăduințe.”²¹ Cu bunătate, El îi invită pe cei apăsăți: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”²²

Referințe:

- ¹Patriarhi și Profeti, p. 33; ²Idem, p. 34; ³Idem, p. 35; ⁴Idem, p. 36; ⁵Idem, p. 39; ⁶Hristos Lumina Lumii, p. 103; ⁷Idem, p. 178; ⁸Idem, p. 111; ⁹Idem, p. 112; ¹⁰Idem, p. 179; ¹¹Idem, p. 218; ¹²Idem, p. 219; ¹³Idem, p. 215; ¹⁴Idem, p. 216; ¹⁵Idem, p. 217; ¹⁶Idem, p. 182; ¹⁷Idem, p. 19; ¹⁸Idem, p. 25; ¹⁹Idem, p. 56; ²⁰Idem, p. 48; ²¹Idem, p. 24; ²²Idem, p. 328.

Hristos a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum merita El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea care era a noastră, ca noi să putem primi viața care era a Lui. „Prin rănile Lui suntem tămăduiți.”

► Sâmbătă, 9 martie 2024

Răni care vindecă

Cristian Paulescu - Uniune

„Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.” (Ioan 12:32)

Ce ne atrage la Hristos cel înălțat pe cruce? Jertfa lui Isus este bogată în splendoare. Pentru a vedea întreaga frumusețe a Diamantului prețios înălțat pe cruce, va trebui să nu privim doar dintr-un singur unghi, ci să observăm din toate unghiurile jertfa lui Hristos, pentru a experimenta pe deplin impactul acestui sacrificiu măreț. Când mergi la Golgota, ești atras nu de un obiect, ci de frumusețea Fratelui nostru mai mare. Consider sacrificiul lui Isus pe cruce drept cea mai înalta demonstrație de dragoste altruistă făcută vreodată. Vreau să contemplăm cu această ocazie scenele finale ale vieții Domnului Isus și îmi doresc fierbinte, să nu fie doar o vizită ca la muzeu, să apreciezi, să faci poze și să pleci. NU! Să rămâi în lumina de la Calvar. Pentru că acolo lumina și frumusețea lui strălucește în toate direcțiile.

Putem citi sute de cărți de psihologie și ne putem supune unor terapii îndelungate, iar acestea să fie de un real folos. Însă nu există nimic mai puternic, cu o putere transformatoare mai mare decât timpul petrecut în meditația la această iubire agape, supremă, care a cutremurat o planetă întreagă. La cruce vedem setea de putere a lui Satan și puterea iubirii lui Isus.

Darul dragostei

De ce e dragostea atât de importantă? Adevărata dragoste, neegoistă, este unica bază pe care ființele inteligente și libere pot construi o viață de armonie, fără a se distruge reciproc.

Mă fascinează dragostea inegalabilă a lui Dumnezeu. E ca și cum am încerca să pătrundem infinitul sau să golim oceanul cu lingurița. Darurile pe care ni le oferă cerul, dezvăluie dragostea lui Dumnezeu întrupată în Isus. Aceste daruri ambalate nu cu staniol, ci cu iubire, nu cu

panglici colorate, ci stropite cu sânge, sunt daruri care așteaptă să fie despachetate. Este extraordinar sentimentul când deschizi cadouri. Cât entuziasm!

Ți-ai făcut timp să despachetezi Darul? Nu ai de unde să știi cum e, ce conține, dacă nu îl deschizi tu să-i vezi frumusețea. Știu, ești foarte ocupat, ai multe de rezolvat, dar de ce nu încerci să deschizi darul mai întâi? Cu siguranță vei avea o alta perspectivă asupra vieții. Cu această ocazie îmi doresc să descoperim împreună Cadoul. Deși poate pare ciudat Darul, vei vedea că este plin de viață.

Părăsit ...

În noaptea neagră, Isus a rămas singur când avea cea mai mare nevoie de sprijin... „Până acum fusese Mijlocitor pentru alții; acum însă, dorea foarte mult să aibă pe cineva care să mijlocească pentru El.”¹

„Inima omenească tânjește după simpatie și înțelegere atunci

când este în suferință. Această nevoie era simțită de Domnul Hristos până în profunzimea ființei Sale. În momentul suprem de agonie a sufletului Său, El a venit la ucenici cu dorința arzătoare de a auzi câteva cuvinte de mângâiere din partea acelor pe care adesea îi binecuvântase, îi mângâiasse și îi ocrotise în necazurile și amărăciunile lor. Acela care totdeauna avusese pentru ei cuvinte de simpatie, trecea acum printr-o agonie supraomenească și dorea foarte mult să știe că ei se rugau atât pentru El, cât și pentru ei înșiși. Cât de întunecată apărea răutatea păcatului! Teribilă era ispita de a lăsa neamul omenesc să poarte consecințele vinei sale, în timp ce El să stea nevinovat înaintea lui Dumnezeu. Dacă doar ar fi știut că ucenicii Săi înțelegeau și apreciau acest lucru, atunci El ar fi fost întărit.”²

Vrăjmașul era și el prezent; venise pentru ultima și cea mai grozavă luptă. Cel rău făcea pre-

siune teribilă asupra minții lui Isus: „Pentru cine Îți dai viața? Pentru cei care Te-au respins? Toți Te vor uita.” „**Întreaga ființă a Domnului Hristos s-a cutremurat la acest gând. Faptul că aceia pe care El Se angajase să-i mântuiască, acei pe care El îi iubea așa de mult, se vor alătura lui Satan în planurile lui, a străpuns sufletul Său.**”³

S-a îndreptat spre ucenicii Săi, dar ei erau paralizați de somn. Vocalul și curajosul Petru, ucenicul iubitor Ioan, Iacov care spusese că va bea paharul, nu erau pregătiți pentru ceasul agoniei, iar Isus Se lupta singur cu puterile întunericului. Știi de ce? Pentru că vinovăția unei lumi, păcatul meu și al tău, apăsau asupra Domnului Hristos și viața lui Isus se zdrobea sub povară. Știți, este ușor să vorbim despre nevegherea altora, dar unde sunt eu și tu în acest tablou? Cât timp îi mai dai lui Dumnezeu într-o zi, drag tânăr? Știu, ești rănit și parcă nu îți vine să crezi că mai

există speranță pentru tine. Ți-ai îngropat privirea în palme și lacrimile ți-au inundat viața, iar rănilor dor. „Să mă mai rog la Dumnezeu? Am încercat, dar nu se vede nimic. Să merg la biserică pentru rugăciune? Sunt prea rănit să mai merg și acolo. Să fiu un sprijin pentru alții, în durețea lor? Nu, nu are sens, am eu dureri de ajuns.” Aceștia suntem noi, care fugim de remediile lui Dumnezeu care aduc vindecare pentru rănilor noastre. Și care sunt aceste remedii? Remediul este unul singur, Isus, Marele Medic. Stând în prezența Lui, păstrând legătura vie cu biserica Sa și trăind pentru a lega rănilor altora, noi suntem vindecați.

Nu suntem singuri

„Dumnezeu însă suferea împreună cu Fiul Său. Îngerii priveau chinul de moarte al Mântuitorului. Ei L-au văzut pe Domnul lor înconjurat de legiunile forțelor satanice și natura Sa copleșită de o groază tainică, în-

fiorătoare. În cer s-a făcut liniște. Nici o harpă nu era atinsă.”⁴

„În acest îngrozitor moment de criză, când totul era în cumpană, când paharul cel tainic tremura în mâna Suferindului, cerul s-a deschis, o lumină a strălucit în mijlocul întunericului prevestitor de furtună, al ceasului de criză, și îngerul cel puternic, care stă în prezența lui Dumnezeu, ocupând poziția de la care a căzut Satan, a venit lângă Domnul Hristos. **Îngerul a venit nu pentru a lua paharul din mâna Lui, ci ca să-L întărească, spre a putea să-l bea, asigurându-L de iubirea Tatălui.** El a venit ca să dea putere Rugătorului divin-uman. El l-a îndreptat privirea spre cerurile deschise, vorbindu-I despre ființele care aveau să fie mântuite ca rezultat al suferințelor Lui.”⁵

„Chinul Domnului Hristos n-a încetat, dar descurajarea și dezamăgirea L-au părăsit. **Furtuna n-a scăzut în niciun fel din intensitate, dar El, care era obiectul dezlănțuirii ei, a fost întărit pentru a face față furiei ei.** El a rămas calm și senin. O pace cerească se odihnea pe fața Lui pătată de sânge.”⁶

„Ucenicii care dormeau au fost treziți deodată de lumina ce-L înconjură pe Mântuitorul. Ei l-au văzut pe înger aplecat peste Stăpânul lor întins la pământ. L-au văzut ridicând capul Mântuitorului pe pieptul său și îndreptându-L spre ceruri.”⁷

Nu știi care este durerea ta, drag tânăr, dar vreau să știi că, indiferent de furtunile din viața ta, cerul este lângă tine; nu îți va lua paharul din mâna ta, dar îți va da putere pentru a face față în ceasul agoniei. Lasă-l pe înger să-ți îndrepte capul spre ceruri și vei avea pace. Și nu uita că Emanuel înseamnă: Dumnezeu este cu noi.

Când ispitele te asaltează, când grijile și nedumeririle te înconjoară, când, deprimat și descurajat, ești gata să te lași cuprins de disperare, privește la Isus și întunericul care te învăluie va fi risipit de strălucirea puternică a prezenței Sale.

Fiară sau miel?

Când Benjamin Franklin era pe patul de moarte, a cerut ca un tablou al Domnului Isus pe cruce să fie așezat în dormitorul său, pentru ca să poată privi, așa cum a spus el, „la trupul Suferindului tăcut”. „Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura.” (Isaia 53:7).

„Ar fi bine să petreci în fiecare zi o oră în meditație, revăzând viața lui Hristos de la iesle la Golgota. Noi ar trebui să o luăm punct cu punct și, cu însuflețire, să ne prindem de fiecare scenă, mai ales de cele de încheiere ale vieții Lui pământești. Contemplând în felul acesta învățăturile și suferințele Sale și sacrificiul nemărginit pe care l-a făcut pentru răscumpărarea neamului omenesc, ne putem **întări credința, reînviorea iubirea și putem deveni mai plini de spiritul care L-a susținut pe Mântuitorul nostru. Dacă vrem ca în cele din urmă să fim mântuiți, noi toți trebuie să învățăm lecția răbdării și a credinței la piciorul crucii.** Fiecare om nobil și generos va răspunde contemplării lui Hristos pe cruce.”⁸

Abandonul nu este soluția

„Dacă ești Fiul lui Dumnezeu coboară-te de pe cruce.” De atâtea ori suntem tentați să ne descurajăm și să abandonăm

misiunea noastră, dar El a îndurat totul și nu a întors spatele să fugă. Nu dezerta drag tânăr, ci privește la Isus și vei prinde curaj. „Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre.” (Evrei 12:3).

„Când ispitele te asaltează, când grijile și nedumeririle te înconjoară, când, deprimat și descurajat, ești gata să te lași cuprins de disperare, privește la Isus și întunericul care te învăluie va fi risipit de strălucirea puternică a prezenței Sale. Când păcatul se luptă pentru a stăpâni sufletul tău și îți împovărează conștiința, privește către Mântuitorul. Harul Său este îndestulător pentru a birui păcatul. Inima ta recunoscătoare, care tremură din pricina nesiguranței, să se întoarcă spre El. Prinde-te de nădejdea pusă înaintea ta. Hristos așteaptă să te adopte în familia Sa. Tăria Sa va ajuta slăbiciunii tale; El te va conduce pas cu pas. Puneți mâna în mâna Lui și lasă-L să te călăuzească.”⁹

De ce fugi de suferință?

„Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu

El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.” (Romani 8:16, 17).

Fără o părtășie intimă cu suferințele lui Hristos, cum poate să existe o legătură puternică împreună cu El? Când refuzi să te identifice cu Hristos, refuzi orice identitate în El. Și nu uita că dragostea intră mai ușor pe unde inima este fisurată, pentru că Dumnezeu este alături de cei cu inima zdrobită.

Vasul de alabastru doar când a fost spart a fost revărsat parfumul. Dumnezeu folosește vasele sparte și fărâmițate, pe care le restaurează și le așază în vitrina cerului.

Aș vrea să îți minte un lucru pentru toată viața: Dragostea învinge durerea.

Locul iertării

George Herbert spunea: „Cel care nu poate să-i ierte pe alții, rupe podul peste care el însuși trebuie să treacă.”

Isus zicea: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” (Luca 23:34). La cruce învățăm să ne iertăm unii pe alții. La Golgota nu este loc de îndreptățire, înălțare de sine, ci este locul căderii în pulbere și cenușă. Avem răni, dar ne e teamă că oferind iertarea semenilor noștri vom adânci rănilor. Total neadevărat! Este o metodă de vindecare, netestată însă de mulți. Stând în lumina strălucitoare care izvorăște de la Calvar, fiecare pată a păcatului nostru devine dureros

de clară. La cruce îți regăsești stima de sine și locul tău în planul lui Dumnezeu. Apoi ești pregătit pentru următoarea etapă: vindecarea legăturilor cu semenii tăi. Care va fi rezultatul?

Vei renunța la dreptul de a riposta, nu vei mai fi controlat de impulsuri, ci de prezența lui Isus. Resentimentele vor fi înlocuite cu bunăvoință, căutând binele altora. Iar în final bunele relații vor fi restabilite și în felul acesta rănilor sunt vindecate.

Iubirea dărâmbă Baalii

La cruce vedem inima lui Dumnezeu care se deschide pentru noi, cu o dragoste atât de pură, iar aceasta trezește în adâncul ființei noastre o dorință pentru ceea ce am avut cândva, dar am pierdut: iubirea. Aici descoperi că te-ai oferit ca jertfă pe altarele lui Baal. La Golgota îți dai seama că trăiești pentru Baal și idoli și dansezi în jurul vițelului.

Crucea nu ne învață doar despre dragostea lui Dumnezeu; ea ne aduce aminte cât de dezgustător este păcatul pentru Dumnezeu.

Dragi tineri, suntem răniți pentru că păcatul și idoli ne zdrobesc, ne frâng visul pentru care am fost creați. Orice idol vrea să te pui pe altar și să te frângi pentru el și îți promite fericire, dar rezultatul este durere și suferință. La cruce trebuie să mori față de obiceiurile păcătoase care te țin rob și să fii viu pentru faptele făcute în neprihănire.

„Idoli sunt pretutindeni și adorați de mulți. Dați la o parte idoli voștri. Renunțați la plăcerile egoiste.”¹⁰

„Efectele fatale ale păcatului pot fi înlăturate numai prin mijloacele rânduite de Dumnezeu. Păcătosul trebuie să privească la Domnul Hristos și să trăiască. El

primește iertarea prin credința în jertfa ispășitoare. Domnul Hristos are în Sine Însuși putere și tărie să-l vindece pe păcătosul pocăit.”¹¹

Domnul Hristos a murit pentru păcatele noastre, pentru ca noi astăzi să putem alege dacă vom muri față de păcatele noastre sau vom pieri în păcatele noastre. Ești dispus să primești prin credință o transfuzie de sânge pentru a fi salvat de boala păcatului? Viața lui Isus este singura neinfectată de păcat și unica metodă prin care poți să trăiești este să-I permiți sângelui Său să curgă prin venele tale. Și în felul acesta vei trăi viața Lui. „Nu vezi că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?”

Vino la Isus și lasă-L să te atingă. Nu-ți fie teamă! Poți veni la Isus, așa murdar cum ești. Nu te va muștra. Doar te va binecuvânta și te va face o sursă de curăție și vindecare în lume. Cât timp vei rămâne în El, vei fi în siguranță. Nu te teme!

Ce vei lăsa la piciorul crucii?

Am văzut ce a adus Isus. Ne-a oferit acceptare, iertare, îndreptățire și mântuire. Acum ne întrebăm ce I-am putea aduce? Mulți răspund: „nimic”. El nu vrea „nimic”, ci **totul**, pentru că El a oferit totul. Cum ar fi, drag tânăr, să aduci totul pe altar?

„Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi.” (1 Petru 5:7).

Ești gata să aduci viața ta așa cum este ea? Poate ești rănit și nu mai poți înainta. Poate ai obiceiuri proaste care ți-au frânt aripile. Poate ai patimi, tendințe egoiste, minciuni și greșeli nenumărate. Nu te mai prefacă că n-ai căzut. Există speranță, prietene.

Dumnezeu vrea să îți ia fiecare meteahnă. El le vrea pe toate. El vrea să îți șteargă păcatele și să te curețe. **Renunță la păcat până nu te infectează ireversibil!**

„Ce poți să lași la cruce astăzi?” - e întrebarea lui Dumnezeu. „Am făcut totul doar pentru tine, pentru că te iubesc și nu îmi imaginez veșnicia fără tine. Vrei să rămânem împreună pentru totdeauna?” El te iartă și îți dă ocazia pentru o viață nouă, mai bună. El te acceptă așa cum ești, dar nu te lasă așa cum ai fost. El vrea să te repună în drepturi depline și să te restaureze.

Încă în mormânt

„Am un Mântuitor care îmi va fi un ajutor de nădejde în vreme de nevoie. Îi slujesc lui Dumnezeu cu mintea, nu din impuls. Sunt creștină. Știu în cine am crezut. Îmi iau crucea care mi-a fost dată și Îl voi urma pe Domnul în totul. Nu mă voi lăsa în voia durerii. Nu voi ceda în fața unei stări sufletești morbide și melancolice. Nu mă voi plânge și nu voi murmura în fața providenței lui Dumnezeu. Isus este Mântuitorul meu. E viu! Nu mă va părăsi și nu mă va uita niciodată.”¹²

Plângem și ne tânguim pentru că nu ne închinăm unui Dumnezeu viu. Umblăm triști și nemângâiați pentru că nu știm că Isus a înviat și e lângă noi. „Iată că eu sunt cu tine în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”

Mijlocul de vindecare al altora

Sunt atâtea persoane rănite în jurul nostru. Majoritatea oamenilor nu sunt dificili, ci au dificultăți. Pentru vindecarea lor există un remediu: în loc să le dai sfaturi, este mult mai bine să le dai inima ta. Despre dăruire

ne vorbește Golgota și întreaga viață a Domnului Isus.

Dacă am rezuma întregul caracter al lui Hristos, acesta ar fi exprimat într-o singură propoziție: „A fost motivat de dragoste și compasiune.” Expresia aceasta o găsim în Scriptură sub sintagma „I s-a făcut milă”. Când I se face mila lui Dumnezeu, El nu rămâne aici, acționează și dăruiește.

Când ești salvat vei spune și altora. Nu ai cum să Îl ascunzi, pentru că este prea luminos și va străluci și peste chipul celor din jurul tău.

Alegere

Odată ce ai venit la Isus, ce ai de gând să faci acum? Te vei întoarce la viața ta tumultoasă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Întâlnirea de la cruce te-a schimbat pentru totdeauna?

Liniștește-ți fricile cu mai mult din El. Lasă-L să îți atingă inima ta frântă. Lasă-L pe Isus să își preseze blând rănile Lui peste rănile tale și ascultă șoapta Lui: „Preaiubitul meu fiu/fică, nu te teme, sunt cu tine.” Și teama se va risipi, frica nu te va mai controla și nu te vei mai simți singur, abandonat sau lipsit de ocrotire. Nu vei mai fi un tânăr paralizat, ci un erou eliberat – LIBER.

Drag tânăr, exista o singură soluție pentru tine: Isus și El răstignit. Mergi la cruce și acolo vei găsi drumul spre casă.

Referințe:

¹Hristos, *Lumina Lumii*, p. 686; ²Idem, p. 687; ³Idem 2; ⁴Idem, p. 693; ⁵Idem 4; ⁶Idem, p. 694; ⁷Idem 6; ⁸Mărturii pentru comunitate, p. 374; ⁹Divina vindecare, p. 85; ¹⁰Îndrumarea copilului, p. 134; ¹¹Patriarhi și profeți, p. 431; ¹²Lucrarea pastorală, p. 125.

Urmându-L pe El în Sanctuar , și acasă

Silviu Stoian - Conferința Ardealul de Nord

Cuvânt înainte

În momentul în care citești aceste rânduri, îmi doresc din toată inima să fii bine, să fii deschis să primești cuvântul lui Dumnezeu și să îl lași să lucreze în viața ta.

În studiul Bibliei și al cărților profetului Ellen White în vederea pregătirii acestei prelegeri, am fost impresionat de puterea cuvântului inspirat al lui Dumnezeu și de relevanța lui pentru viața unui tânăr în zilele de astăzi. Chiar și cu cele mai bune cuvinte ale mele, nu pot aduce îmbunătățiri Cuvântului lui Dumnezeu, așa că intenționez să îl transmit așa cum este el. Haideți să fim atenți împreună la învățăturile pe care Dumnezeu ni le oferă prin acest mesaj, cu speranța că îl vom primi și aplica în viața noastră.

Cum să trăiască un tânăr când Isus este în Sanctuar?

După înălțarea Sa, Isus Și-a început lucrarea Sa ca Mare Preot în Sanctuarul din cer. Înfățișându-Se înaintea lui Dumnezeu, El pledează cu sângele Său în favoarea păcătoșilor care se pocăiesc. Trăim în marea Zi a ispășirii și suntem chemați să ne smerim sufletele înaintea lui Dumnezeu prin întristare sinceră pentru păcat și pocăință adevărată. „Trebuie să existe o profundă și sinceră cercetare a inimii. În timp ce Domnul Hristos îndeplinește lucrarea de curățire a Sanctuarului, închinătorii de pe pământ ar trebui să-și revizuiască atent propria viață și să-și compare caracterul cu standardul neprihănirii.”¹

„Spiritul ușuratic, frivol, pe care și-l îngăduie atât de mulți

dintre cei ce susțin că sunt creștini, trebuie înlăturat. Toți cei care vor să învingă înclinațiile rele au o luptă serioasă în față, căci acestea vor să stăpânească. Lucrarea de pregătire este o lucrare individuală. Fiecare trebuie să fie testat, spre a fi găsit fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta.”²

„Tot cerul este conștient de fiecare gând și acțiune. Acțiunile voastre pot trece neobservate de colaboratorii voștri, dar ele sunt deschise inspecției îngerilor. Îngerii sunt însărcinați să dea ajutor celor ce se străduiesc să învingă orice obicei rău și să stea departe de înșelăciunile lui Satan. Cele mai mărețe și înalte principii ne sunt descoperite în Cuvântul lui Dumnezeu. Ele ne sunt date pentru a întări fiecare efort pe care-l facem în direcția bună, pentru a controla și păstra

echilibrul minții noastre, pentru a ne conduce să aspirăm la atinșerea unui standard înalt.”³

În parcursul vieții noastre ca tineri, suntem adesea puși în fața unor provocări, dezamăgiri și pierderi. Ne confruntăm cu ispite și uneori ne simțim lipsiți de ajutor. Este esențial să știi că nu ești singur. Chiar și în cele mai dificile momente, Dumnezeu este în control. Prin susținerea divină ești învingător, poți trăi o viață sfântă și împlinită. În căutarea unei vieți înțelepte și cu sens, trebuie să conștientizăm că „frica de Domnul este începutul înțelepciunii. Mulți dintre tinerii noștri nu simt nevoia să-și întărească puterea prin exerciții riguroase, să facă totul cât mai bine în orice timp și în orice circumstanțe. Ei nu au frica de Domnul înaintea ochilor și gândurile lor nu sunt curate și cultivate.”⁴

„Prin credință și rugăciune, toți putem cunoaște cerințele Evangheliei. Nimeni nu poate fi obligat să păcătuiască. Ai căzut în păcat? Strigă către Domnul! Caută fără întârziere iertare și har la Dumnezeu... Mila este încă la îndemâna păcătosului. Recunoaște că ești neajutorat, că nu ai merite înaintea lui Isus și cere împlinirea promisiunii Lui. Dumnezeu va auzi! El știe cât de puternice sunt înclinațiile firești ale inimii umane și te va ajuta de fiecare dată când vei fi ispitit.”⁵

Neprihănirea lui Isus în viața tânărului o himeră?

Printre tinerii care practică asemănarea cu Dumnezeu, există unii a căror comportare pare să contrazică această poziție. Ei nu fac nici un progres în cunoștință sau spiritualitate. Puterile lor mai degrabă se micșorează decât progresează. Nu litera Cuvântului

lui Dumnezeu este cea care dă lumină și înțelegere, ci cuvântul descifrat și însămânțat în inimă de Duhul Sfânt. Când este cu adevărat convertit, omul devine un fiu al lui Dumnezeu, părtaș la natura divină. Nu numai inima îi este reînnoită, ci și intelectul este întărit și revigorat.”⁶

„Ar trebui să lucrăm cu toată inteligența pe care ne-a dat-o El, plasându-ne în calea luminii, astfel încât harul Său să vină asupra noastră, să ne modeleze și să ne cizeleze, pentru a ne asemena cu Divinitatea. Cerul așteaptă să-și reverse cele mai bogate binecuvântări asupra celor ce s-au consacrat în slujba lui Dumnezeu în aceste ultime zile ale istoriei pământului.” (*Solii către tineret*, p. 26).

„Adoptă o lege în viața ta astfel ca nici o ispită sau alt interes să nu te întoarcă de la onorarea lui Dumnezeu, pentru că El „atât de mult a iubit lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Pentru că sunteți agenți morali liberi, răscumpărați printr-un preț infinit, Dumnezeu vă cheamă să vă afirmați libertatea și să angajați puterea dată de Dumnezeu vouă ca oameni liberi ai Împărăției lui Dumnezeu. Nu mai stați sub sclavia păcatului,

ci, supuși fideli ai Împăratului împăraților, dovediți-vă loialitatea față de Dumnezeu.”⁷

„Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este mai înalt decât cel mai înalt gând pe care îl pot avea oamenii. Asemănarea cu Dumnezeu este idealul de atins.”⁸

O lucrare de o viață

„Lucrarea tinerilor trebuie să se dezvolte zi de zi! Petru spunea: „De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci, dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos.” Nu puteți atinge plinătatea staturii lui Hristos într-o zi. V-ați afunda în disperare, dacă ați vedea toate dificultățile cu care trebuie să vă întâlniți și să le depășiți. Dar noi trebuie să întâlnim toate piedicile plasate în calea noastră și să le depășim una câte una, fiecare la timpul ei. Dacă vom depăși prima dificultate, vom fi mai puternici când o vom întâlni pe următoarea

și la fiecare nou efort vom deveni mai capabili, mai apti să avansăm. Uitându-ne la Isus, putem fi învingători.”⁹

Slăbiciunea umană se unește cu puterea divină și credința exclamă: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” (1 Corinteni 15:57).

„Sfințirea este o lucrare zilnică. Nu vă descurajați pentru că vă simțiți inima grea. Fiecare obstacol și fiecare dușman interior nu fac decât să crească nevoia ta de Hristos. El a venit să-ți ia inima de piatră și să-ți dea una de carne. Privește la El pentru puterea specială de a-ți birui greșelile caracteristice. Plângi în fața scumpului Mântuitor, pentru ca El să te ajute să sacrifici fiecare idol și să îndepărtezi de la tine orice păcat cultivat. Lasă ochii credinței să-L vadă pe Isus stând înaintea tronului Tatălui, arătând palmele Sale rănite și pledând pentru tine. Crede că puterea vine la tine prin prețiosul tău Mântuitor.”¹⁰

„Tinerii și tinerele au nevoie de mai mult din harul lui Hristos, astfel încât să aducă principiile creștinismului în viața lor zilnică. Pregătirea pentru venirea lui Hristos este o pregătire făcută prin El, prin exersarea celor mai bune calități ale noastre. Este privilegiul fiecărui tânăr să dea caracterului său o formă frumoasă. Dar este o nevoie categorică de a rămâne aproape de Isus. El este puterea, eficiența și tăria noastră. Nu ne putem baza pe noi nici măcar o singură clipă.”¹¹

Urmându-L pe Isus în fiecare aspect al vieții

„Dragi tineri, care este ținta spre care vă îndreptați și care este scopul vieții voastre? Sunteți voi ambițioși să dobândiți educație, ca

astfel să aveți un nume și o poziție în această lume? Aveți gânduri pe care nu îndrăzniți să le exprimați, ca de exemplu să ajungeți într-o zi pe culmile cele mai înalte ale inteligenței, să faceți parte din consilii deliberative și legislative, ajutând la adoptarea legilor pentru națiune? Nu este nimic greșit în aceste aspirații. Fiecare dintre voi poate avea scopul său. Nu trebuie să fiți mulțumiți cu realizările umile. Puneți-vă scopuri înalte și nu precupețiți nici un efort pentru a le atinge. Ca urmași ai lui Hristos, nu sunteți opriți să vă angajați în ocupații vremelnice, dar ar trebui să aplicați religia voastră cu privire la acestea. Oricare ar fi activitățile în care v-ați angaja, niciodată să nu întrețineți ideea că nu veți putea avea succes, dacă nu veți sacrifica din principii.”¹²

„Echilibrați de principii religioase, vă veți putea urca pe orice înălțime doriți. Veți fi încântați să vedeți cum vă veți ridica și veți atinge standardele înalte pe care Dumnezeu vi le-a pregătit. Isus iubește tinerii prețioși și nu este încântat să-i vadă crescând cu talente necultivate și nedezvoltate. Ei pot deveni oameni puternici, cu principii ferme, potrivite să poarte responsabilități înalte, dar pentru aceasta ar trebui să se străduiască din răspuțeri, punând la lucru fiecare resort al ființei lor. Dar niciodată să nu comiteți o crimă atât de gravă, pervertind puterile date de Dumnezeu, făcând rău și distrugându-i pe alții.”¹³

„Cei care fac din Dumnezeu începutul, sfârșitul și ceea ce este mai bun în tot ceea ce fac, sunt cei mai fericiți oameni din lume. Zâmbetele și strălucirea nu sunt alungate de pe chipul lor. Religia nu-l face pe cel ce o adoptă aspru și necioplit, neîngrijit și nepoliticos; din contră, îl cultivă și îl în-

nobilează, îi rafinează gusturile, îi sfințește judecata și îl pregătește pentru a se potrivi cu societatea îngerilor cerești și pentru casa pe care Isus a pregătit-o. Perseverati în lucrarea pe care ați început-o, până când veți câștiga victorie după victorie. Educați-vă pe voi înșivă în vederea unui scop. Aveți în vedere cele mai înalte standarde pe care le puteți realiza din ce în ce mai bine, reflectând astfel slava lui Dumnezeu.”¹⁴

„Mulți dintre cei pe care Dumnezeu i-a înzestrat cu calități deosebite pentru a face o lucrare extraordinară realizează foarte puțin, pentru că încearcă foarte puțin. Mii de oameni trec prin viață fără să aibă un scop clar pentru care să trăiască, fără niciun standard de atins. Astfel vor obține o răsplată proporțională cu munca lor. Amintiți-vă că niciodată nu veți atinge un standard mai înalt decât cel pe care vi l-ați stabilit singuri. Așa că stabiliți-vă un standard înalt și, pas cu pas, chiar și atunci când îl faci printr-un efort dureros, prin sacrificiu și lepădare de sine, veți parcurge întreaga lungime a scării progresului.”¹⁵

„Fii ambițios, pentru gloria Stăpânului, în a cultiva fiecare trăsătură bună a caracterului tău. În fiecare fază a clădirii caracterului tău, trebuie să-I faci pe plac lui Dumnezeu.”¹⁶

Fă-i loc lui Isus în inima ta astăzi și El îți va da un loc în casa Lui

„Când vorbește de o inimă nouă, Isus înțelege prin aceasta mintea, viața, întregul fel de a fi. Pentru a-ți schimba inima, trebuie să lași deoparte dragostea pentru lume și să-L iubești pe Hristos. A avea o inimă nouă înseamnă a avea o minte nouă, scopuri și motivații noi. Care este semnul unei inimi noi? O viață transfor-

mată. Să facem din Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu studiul nostru, aducând principiile sale sfinte în viața noastră. Să umblăm înaintea lui Dumnezeu cu blândețe și umilință, corectând zilnic greșelile pe care le facem. Să nu fim mândri și egoiști și să nu ne separăm sufletul de Dumnezeu. Să nu cultivăm un sentiment de supremație, crezându-vă mai buni ca alții.”¹⁷

Aceia care sunt încrezători în ei înșiși sunt în pericolul de a fi ademiniți în plasa mare-lui dușman al oamenilor și al lui Dumnezeu. Numai conștientizând slăbiciunea noastră și uitându-ne constant la Isus putem fi în siguranță. „Când te trezești dimineața, îți simți neajutorarea și nevoia ta de puterea lui Dumnezeu? Faci cunoscute, în umilință și supunere, dorințele tale Tatălui tău ceresc? Dacă da, îngerii vor consemna rugăciunile tale, și dacă aceste rugăciuni nu au plecat de pe buze mincinoase, când vei fi în pericol și nu vei fi conștient că faci răul și când vei exercita o influență care i-ar conduce pe alții la rău, îngerul tău păzitor va fi de partea ta, îndrumându-te spre un fâgaș mai bun, alegând cuvintele pentru tine și influențându-ți acțiunile.”¹⁸

„Aș vrea să pot să descriu frumusețile vieții de creștin. Începând cu dimineața vieții, controlat de legile naturii și ale lui Dumnezeu, creștinul merge înainte și în sus, zilnic fiind atras tot mai aproape de casa lui cerească. El crește constant în fericire, sfințenie și utilitate. Progresul fiecărui an îl depășește pe cel al anului anterior. Dumnezeu le-a dat tinerilor o scară a succesului pe care să urce, o scară ce ajunge de la pământ la cer. Un caracter format în concordanță cu modelul divin e singura bogăție

A avea o inimă nouă înseamnă a avea o minte nouă, scopuri și motivații noi. Care este semnul unei inimi noi? O viață transformată. Să facem din Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu studiul nostru, aducând principiile sale sfinte în viața noastră. Să umblăm înaintea lui Dumnezeu cu blândețe și umilință, corectând zilnic greșelile pe care le facem.

pe care o putem lua cu noi din lumea aceasta în cea veșnică.”¹⁹

Concluzie

Prin Cuvântul Său Dumnezeu ne face un apel profund fiecăruia dintre noi, să trăim o viață în armonie cu voința divină, avându-L pe Isus Hristos în centrul existenței noastre. În lumina înălțării Sale și a lucrării Sale ca Mare Preot în Sanctuarul din cer, suntem chemați să ne smerim și să ne consacram viețile într-o căutare sinceră a sfințeniei.

Neprihănirea lui Isus în viața tânărului nu este o himeră, ci un ideal care poate fi atins prin puterea lui Dumnezeu. Este importantă o lucrare continuă de formare a caracterului în conformitate cu învățăturile și principiile Bibliei. Să trăim fiecare zi având ca obiectiv creșterea și progresul personal. Frica de Domnul, căutarea sinceră a lui Dumnezeu și concentrarea pe asemănarea cu caracterul divin sunt aspecte centrale în călătoria spirituală a fiecărui tânăr. Nu conformarea exterioară este importantă, ci transformarea inimii și a minții, astfel încât să reflectăm imaginea lui Hristos în viața noastră de zi cu zi. În această călătorie, nu suntem singuri. Îngerii sunt în slujba celor care caută să învingă păcatul și să trăiască în conformitate cu voința lui Dumnezeu.

Dragi tineri, puteți depăși limitele actuale pentru a deveni ceva mult mai mare decât ceea ce v-ați închipuit vreodată. În fieca-

re zi, Dumnezeu ne oferă posibilitatea unui nou început, ghidându-ne fiecare pas pe drumul spre desăvârșire. O viață consacrată lui Isus aduce bucurie, speranță și sens în existența noastră. Astfel, urmându-L pe El, să ne stabilim standarde ridicate și să ne dedicăm fiecare trăsătură bună a caracterului nostru spre slava Lui, pregătindu-ne pentru locul pe care El îl pregătește pentru noi în casa Sa veșnică.

Dacă fiecare persoană ar uita totul despre tine, cu excepția unui singur aspect sau trăsătură a personalității tale, care crezi că ar fi acel lucru care le-ar reaminti de tine? Dar mai important decât atât, ce ai dori tu să rămână în mintea lor? Ceea ce a rămas ca o trăsătură comună a eroilor credinței amintiți în capitolul 11 din Evrei este subliniat în versetul 16: „Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate”. Dumnezeu să ne ajute ca această afirmație să fie un adevăr prezent în viața fiecărui dintre noi. Amin!

Referințe:

¹ *Evangelizare*, p. 224; ² *Sfaturi pentru biserică*, p. 348; ³ *Solii către tineret*, p. 27; ⁴ *Idem* 3; ⁵ *Solii către tineret*, p. 67; ⁶ *Idem*, p. 65; ⁷ *Idem*, p. 29; ⁸ *Hristos, lumina lumii*, p. 311; ⁹ *Solii către tineret*, pp. 45, 46; ¹⁰ *Solii către tineret*, p. 112; ¹¹ *Solii către tineret*, p. 47; ¹² *Solii către tineret*, p. 36; ¹³ *Idem*, p. 37; ¹⁴ *Idem*, pp. 38, 48; ¹⁵ *Idem*, p. 99; ¹⁶ *Idem*, p. 100; ¹⁷ *Idem* pp. 72, 73; ¹⁸ *Idem*, p. 90; ¹⁹ *Idem*, pp. 95, 100.

„Studiați-L pe Hristos.
Studiați caracterul Său trăsătură cu trăsătură.
Acesta este modelul pe care ni se cere
să-L copiem în viața și în caracterul nostru,
deoarece altfel nu vom reuși să-L reprezentăm pe Isus,
ci îi vom prezenta lumii o copie falsă.
Nu imitați niciun om,
deoarece nimeni nu este perfect în obiceiuri,
în vorbire, în comportament, în caracter.
În vi-l prezint pe Domnul Isus Hristos.
Pierate trebuie să-L cunoască personal
pe El ca Mântuitor al său,
înainte de a putea
să-L studieze ca model
și exemplu al vostru.”
—Soli Alms, vol. 3, p. 90

*Pe urmele
pașilor Lui*

Săptămână de rugăciune pentru tineret
1-10 martie 2024